

ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

(ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΑΝΕΓΟΡΙΣΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ)

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ : Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΝΩΤΑΤΗ ΑΡΧΗ : Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ

Μ. ΝΕΓΡΟΠΟΝΤΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ, Ν. ΠΑΣΠΑΤΗΣ, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ, Γ. ΠΑΝΑΣ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΑΡΧΗ : ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ, Μ. ΜΙΝΔΛΕΡ, ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ, Κ. ΜΕΛΑΣ, ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΦΟΡΟΣ
Φ. ΧΡΥΣΟΒΕΛΩΝΗΣ, ΤΑΜΙΑΣ, Ο. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ, ΕΦΟΡΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ :

Α. Ε. ΜΠΕΝΑΚΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΕΝ. ΕΦΟΡΟΣ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΟΥ,
ΑΝΔΡ. ΛΟΝΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ, Ι. ΚΑΖΟΥΛΗΣ, Π. ΑΡΚΟΥΔΑΡΗΣ,
Δ. ΚΑΣΔΑΓΑΝΣ, ΔΗΜ. ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΗΣ, Μ. ΜΑΥΡΟΣ

ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ — ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΚΑ Π. Σ. ΔΕΛΤΑ, ΚΑΙ ΟΙ Κ. Κ. ΑΝΔΡ. ΛΟΝΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ,
ΔΔ. ΠΑΧΟΥΝΤΑΚΗΣ, Α. ΠΤΕΡΗΣ ΚΑΙ Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡ. 24. — ΕΤΟΣ Β'. ΑΡ. 10 — ΑΘΗΝΑΙ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ — 1)14 ΜΑΡΤΙΟΥ 1916

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ *

Κοιμήσου άστρί, κοιμήσου αύγή, κοιμήσου νιό φεγγάρι,
Κοιμήσου, πού νά σέ χαρεί ό νιός πού θά σέ πάρει.
Κοιμήσου, πού παράγγειλα στην Πόλη τά χουσα σου,
Στή Βενετιά τά ρούχα σου και τά διαμαντικά σου.
Κοιμήσου, πού σοϋ ράβουνε τó πάπλωμα στην Πόλη,
Και σοϋ τó τελειώνουνε σαρανταδυό μαστόροι.
Στή μέση βάνουν τόν άετό, στην άκρη τó παγόφι.
Νάνι τοϋ ρήγα τó παιδί, τοϋ βασιλιά τ' άγγόφι.
Κοιμήσου και παράγγειλα παπούτσια σιόν τσαγγάρη,
Νά σοϋ τά κάνει κόκκινα με τó μαργαριτάρι.
Κοιμήσου μες στην κούνια σου και σιά παχιά πανιά σου,
* Η Παναγιά ή δέσποινα νά είναι συντροφιά σου.

Από τή συλλογή τοϋ κ. Πολίτη :
« Τραγούδια τοϋ Έλληνικοϋ Λαοϋ »
σελ. 187.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

ΟΤΑΝ ΣΗΚΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟ

Αύτοϋ πού βούλεσαι νά πᾶς, κι' όπου ξεπερατειέσαι,
* Αν εύρεις νιούς χαιρέτα τους, και νιές κουβέντιασέ τους,

* ΣΗΜ. — Τό νανούρισμα αυτό έχει πολλές ένδομησις Βεζαντινές πού τό διίχθον καιό, άν και ή γλώσσα του είναι ή σημερινή. Τά χουσαφια της Πόλης, τά ρούχα της Βενετίας, τó πάπλωμα, τά κόκκινα ποδήματα με τά μαργαριτάρια, δοο και τά Βεζαντινά ποινιά άετός και παγόφι, μιλοϋν για τήν Πόλη τήν Έλληνική, τόν καιρό πού ήταν Αυτοκρατορία δική μας.

Κί' ἂν εὔρεις καὶ μικρὰ παιδιὰ γλυκὰ παργόρησέ τα.
 Μὴν κάμεις νιῆς νὰ κλάψουνε καὶ νιοὺς ν' ἀναστενάξουν,
 Μὴν κάμεις καὶ μικρὰ παιδιὰ καὶ θυμηθοῦν τὴ μάννα.
 Μὴν πείς πὼς ἔρχεται Λαμπρὴ, πὼς ἔρχονται γιορτάδες.
 Πῆς τοῦ Χριστοῦ πὼς γιόνιζε καὶ τὴ Λαμπρὴ θὰ βρέχει
 Καὶ τὴν ἡμέρα τ' αἴη Θωμᾶ θὰ σέρνουν τὰ ποτάμια.
 Πὼς δὲ θὰ βγοῦνε τὰ παιδιὰ μὲ τίς γλυκειὲς μαννάδες,
 Οὔτε θὰ βγοῦν ν' ἀντρογύνα, τὰ πολυαγαπημένα.

Ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ κ. Πολίτη·
 Ἐπιγράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ,
 σελ. 207.

ΣΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ ΤΙΣ ΟΞΥΕΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Φθάσαμε στὴν κορυφὴ μισὴ ὥρα πρὶν
 ξημερώσει. Ἐκεῖ πάνω πιά δὲν ἔχει παρὰ
 βράχους· τὰ δένδρα τελειόουν μερικὰ μέτρα
 παρακάτω. Λίγο πρὶν φθάσαμε στὴν κορυφὴ,
 σὲ μέρος ὅπου οἱ ὄξυες ἦταν πυκνές, βλέπο-
 με μιὰ θράκα πού καίει ἀκόμα ἀνάμεσα
 στὰ δέντρα.

Σταματοῦμε ὅλοι.

— « Μὰ, τί εἶναι αὐτό ; »

— « Δὲν ν, τίπτ, » λέγει ἀδιάφορα ὁ
 γέρο-ἀγογιάτης, « εἰν' φτιά. »

— « Κάποια παρῆα πέρασε ἀπὸ δῶ, »
 ἐξηγεῖ ὁ βουλευτὴς, « κρύονε φαίνεται,
 ἀνάψε φωτιά καὶ τὴν ἄφησε. »

Τιμωρεῖται ἀπὸ τὸν νόμο· ἀλλὰ φύλακες
 δὲν ἔχει τὸ βουνὸ καὶ μεῖς δὲ μάθαμε
 ἀκόμα νὰ φυλάγομε τὸν ἑαυτὸ μας. Ὁ
 προσκοπισμὸς εἶναι ἀκόμα καινούρια
 δυστυχῶς καθίδρουσι στὸν Ἑλληνισμό· σὰν
 πληθύνει καὶ ἀπλώσει καὶ περιμαζέφει ὅλα
 τὰ Ἑλληνόπουλα στὸ μοναδικὸ σχολεῖο του
 καὶ τὰ μάθει τὴν ὑπερηφάνεια πού φυλάγει
 τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ παρηνομίεσ καὶ πράξεις
 ἄσχημες, πρὸ πόντων σὰν εἶνε μόνος καὶ
 δὲν τὸν φυλάγει κανένας, τότε θὰ γίνωμε
 ἀλήθεια ἄνθρωποι, καὶ τότε θὰ προκόφει ὁ
 τόπος μας στὴν ἠθικὴ ὅσο καὶ στὴν ὀμορφιά.

Σκεπάζομε τὴ φωτιά μὲ χόματα καὶ
 προχωροῦμε. Στὴν κορυφὴ βρῖσκομε μιὰ
 παρῆα νέους.

— « Ἐσεῖς ἀνάψατε τὴ φωτιά, παιδιὰ ; »
 ρωτοῦμε.

— « Μάλιστα. »

— « Ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν νόμο, σὰν
 εἶναι μες στὰ δένδρα, δὲν τὸ ξέρετε ; »

— « Τὴ σβήσαμε πάλι. »

— « Δὲ σβήσατε τίποτα· ἡ θράκα ἦταν
 ἀκόμα φλογισμένη. »

— « Μὰ, τὴ σκεπάσαμε· θὰ σβήσει
 μονάχη της· δὲν παθαίνουν τίποτα τὰ
 δένδρα, ἔννοια σας. »

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ἔκαναν πρόσκοποι,
 τοὺς φαίνεται· οὔτε ν' ἀγαποῦν τὸ δέντρο
 ἔμαθαν οὔτε νὰ ὑποτάσσωνται στὸν νόμο
 παιδαρχικὰ χωρὶς συζήτηση κ' ἐρμηνεία
 δική τους.

Τὸ κῆρο ἦταν δυνατὸ, καταχνιὰ παντοῦ.
 Οἱ κυρίες πού εἶχαν πλεχτὰ μάλλινα καὶ
 μεταξωτὰ, ἢ λαφροῖα ἐπανοφόρια, τυλίγονται
 τουρτουριάρικα στὰ περισσεμένα ἐπανο-
 φόρια. Οἱ κύριοι παίρνουν τίς μπατανιέσ καὶ
 ὅλοι σκαρφαλόνομε στοὺς τελευταίους βρά-
 χους ἀπάνω.

Μόλις ἀρχίζει νὰ χαράζει τὸ φεγγάρι
 ἔχει βασιλέψει ἀπὸ ὥρα πολλή, ἢ φύση
 ὅλη εἶναι νυσταγμένη, θολή, κατσοφιασμένη.
 Στὴν ἀνατολὴ μιὰ γραμμὴ σύννεφα
 σταγιά καὶ βαρῖα σέρνονται χαμηλὰ στὴ
 θάλασσα, κρύβουν τὴ θεά.

— « Ἀπὸ δῶ, » μᾶς λέγει ὁ βουλευτὴς
 καὶ ὀδηγὸς μας, « φαίνεται τὸ Ἅγιον-
 Ὄρος· μὰ σήμερα δὲ θὰ τὸ δοῦμε, εἶναι
 καταχνιὰ. »

Κυτάζομε ἀπογοητεμένοι τῶντι τίποτα δὲ
 βλέπομε· ἡ θάλασσα ἀσπρίζει στὰ πόδια
 μας, μόλις μιὰ γραμμίτσα φρεϊνὴ καὶ ὅλα
 τ' ἄλλα πνίγονται στὴ σταχτεράδα· στὴν
 πλαγιά αὐτὴ, χαμηλὰ, εἶναι ἡ ὀμορφὴ Ζαγο-
 ρά, μὰ στὴ θολὴ ἀτμοσφαῖρα δὲν τὴν ξε-
 ροῖ. Μιὰ στιγμὴ τὰ σύννεφα σχίζονται
 χωρίζομε. Μιὰ στιγμὴ δύο βουνὰ, Σκίαθος·
 Ἄλλόνησος; Σκόπελος; Μόλις μιὰ στιγμὴ!
 Καὶ πάλι ξανασιμῖουν πρὶν προφθάσομε νὰ
 τὰ καλοδοῦμε.

Μουρμουρίζομε καὶ γρινιάζομε. Κρίμα!
 τίποτα δὲ βλέπομε!

Γυρνοῦμε νότια· κ' ἐκεῖ μέσα στὴν καταχνιά, σταχτὸ καὶ ἀπομακρυσμένο ξεχωρίζομε τὸν κόλπο τοῦ Βόλου κλεισμένο στοῦ Πήλιου τὸ λυγισμένο μπράτσο· μισοβλέπομε τὴ στρογγυλεμένη γραμμὴ τῆς Μαγνησίας ὅλης, καὶ μᾶς δείχνει ὁ βουλευτὴς ποῦ περίπου πέραει τὸ Βελεστίνο, ἡ πατρίδα τοῦ Ρήγα, ἡ δόξα τοῦ Σμολένσκη. Προσπαθοῦμε νὰ δοῦμε, μὰ τίποτα δὲν ξεχωρίζει καθαρά.

Κάτω, μακριά, βλέπομε βουρκαωμένα τῶρου καὶ κατσουφιασμένα τῆς Γούρας τὰ βουνά. Φαίνεται τ' ἀκρωτήρι τοῦ Ἑλμουροῦ τὸ νησάκι ὅμως τοῦ Τρίκερι μὲ τὴς τραγικῆς Βουλγάρικες ἐνθυμήσεις μόλις ξεχωρίζει στὴ θολάδα μέσα. Δυτικὰ καίτι σὰ θάλασσα ἀσπρίζει· εἶναι ἡ λίμνη τῆς Κάρλας, ἡ ἀρχαία Βοιβητὴς ποῦ βγάζει τώρα λίγα ψάρια καὶ πολλὲς θέρμες.

Κάνει κρῦο· μὲ ὅλα μας τὰ ἐπανωφόρια τουρτουρίζομε, κτυποῦν τὰ δόντια μας, ἡ θαμιπὴ θέα, σὰν καπνισμένη, δὲν ἔχει καμιὰ χάρη· ἡ παρέα τῶν παιδιῶν τῆς χώρας, ποῦ ἐφθασαν πρὶν ἀπὸ μᾶς, σκαρφαλωμένα στοὺς ψηλότερους βράχους ξελαρυγκίζονται βγάζοντας φωνὲς ἀναρμονικῆς, ποῦ λὲς καὶ θέλουν νὰ μιμηθοῦν τὸ τετράποδο ἀηδόνι μὲ τὰ μακρὰ τ' αὐτιά. Ἄραγε νὰ τὸ θεωροῦν μετὰ τὸ μακρὰ τ' αὐτιά; Γελοῦν καὶ ξεφωνίζουν μὲ πάταγο· εἶναι ἀντιπαθητικοὶ καὶ δυσάρεστοι.

Οἱ ἀγωγιάτες μας ἔδωσαν τὰ ζῶα καὶ ἀνέβηκαν καὶ αὐτοὶ νὰ δοῦν τὴν ἀνατολή· μὲ τὴ φυσικὴ εὐγένεια τοῦ Ἑλληνα χωρικοῦ, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσουν, κάθονται λίγο παράμερα, σιωπηλοὶ τυλιγμένοι στὶς κάπες τους καὶ κυτᾶζουν ἴσια μπροστά τους· ἀργὰ καὶ ποῦ ἀνταλλάζουν χαμηλόφωνα ἀναμεταξύ τους κανένα δύο μονοσύλλαβα, καὶ πάλι σωμαίνου καὶ κυτᾶζουν πέρα τὴ θάλασσα τῆς ἀνατολῆς. Κάνομε νὰ κουβεντιάσωμε μὲ τὸ γέρο, μὰ δὲν κινεῖται ἀπαντᾶ μὲ μισὸ στόμα, θέλει σιωπὴ.

Μιὰ παρέα χωρικῶν ἀνεβαίνει, μᾶς χαιρετίζει εὐγενικὰ καὶ πάει παρακάτω· δὲ βγάζουν φωνὲς αὐτοὶ, οὔτε πρόστυχα γέλοια· ἡ χώρα δὲν τοὺς ἔχει χαλασμένους· μαζεύνονται σὲ ἄλλο βράχο, καὶ σὰν τοὺς ἀγωγιάτες μας, σχεδὸν χωρὶς μιλιὰ στέκουν καὶ κυτᾶζουν κατὰ τὴν ἀνατολή.

Καθόμαστε μαζεμένοι, τὰ χέρια στὶς τσέπες τουρτουρίζοντας ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ κάθε λίγο τὰ μάτια μας κλείουν μονάχα τους. Ἐνα δὺο κοριτσόπουλα ἀποκοιμήθησαν ἀκουμπισμένα τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο. Ὅλοι εἶναι κουρασμένοι· ἡ καταχνιά μᾶς ἔχει πλακώσει μὲ τὴν ἄχαρη σταχτεράδα τῆς. Κάπου κάπου ἕνας λέγει κανένα ἀστεῖο, κάνομε νὰ γελάσωμε καὶ πάλι πέφτει ἡ κουβέντα καὶ ὅλοι νυστάζομε.

Οἱ ἀγωγιάτες εἶναι σιωπηλοὶ ἀλλὰ δὲ νυστάζουν· δὲν ἔχουν ἀνάγκη αὐτοὶ ἀπὸ κουβέντες καὶ γέλοια γιὰ νὰ βαστάξουν ξυπνητοὶ, οὔτε βαρνοῦνται σὰν ἐμᾶς. Κάθονται ἀσάλευτοι καὶ ὑπομονετικοὶ, καὶ κυτᾶζουν τὸ ξύπνημα τῆς φύσης. Εἶναι συνειδησιμῆνοι στὴ σιωπηλὴ αὐτὴ ἀναμονή, ἡ ὑπομονὴ δὲν τοὺς λείπει.

Ἐξαφνα ὁ γερο-ἀγωγιάτης βγάζει μιὰ φωνὴ θριαμβευτικὴ.

— «Ὁ Ἥλιος!»

Καὶ μὲ τὸ χέρι ἀπλωμένο μᾶς δείχνει τριανταφυλλιά καὶ χλωμὴ τὴν ἀκρίτσα τῆς φωτεινῆς σφαίρας ποῦ ξεπροβάλλει σιγανὰ ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴ μαυρίλα.

Μᾶς ξαφνίζει ἡ χαρὰ ποῦ ξεσπᾶνει στὴ φωνὴ τοῦ χωρικοῦ καὶ ποῦ ἀνάβει τὴ σταφιδιασμένη ὄψη του καθὼς κυτᾶζει ἴσια μπροστά του καὶ καμαρόνει. Λὲς καὶ εἶναι δικός του ὁ ἥλιος, δική του ἡ κορυφή, δικῆς του ἡ πρασινάδες καὶ τ' ἀκρωτήρια καὶ ἡ θάλασσα. καὶ πῶς ὅλα αὐτὰ μᾶς τὰ προσφέρει. Αὐτὸς ποῦ ζεῖ τόσο κοντὰ στὴ φύση νοιώθη ἴσως πρὸ ἀπλοϊκὰ ἀπὸ μᾶς τὴν ὁμορφιά τῆς ἀλλὰ βέβαια πρὸ ζωντανὰ, πρὸ δυνατὰ.

Σιγὰ, ἀργὰ ἀνεβαίνει ὁ ἥλιος, ροδίζει, φωτίζει, κοκκινίζει, φλογώνει, στρογγυλεῖ ξεκολλὰ ἀπὸ τὴ βαρεῖα μαυρίλα, ἀνεβαίνει, σφαίρα ἀπὸ φωτιά, χρυσώνει, πυρόνει, μᾶς καίει τὰ μάτια.

Ὁ ἀγωγιάτης ὅμως ἀκόμα τὸν κυτᾶζει, τὰ μάτια μισοκλεισμένα ἀπὸ τὴν ἐνταση τοῦ φωτός, τὸ πρόσωπο ἀναμμένο ἀπὸ τὸ θριαμβευτικὸ χαμόγελο ποῦ τοῦ τεντῶνει τὸ στόμα. Ἀνταλλάζει μὲ τὸ σύντροφό του χαμηλόφωνα μιὰ δὺο λέξεις καὶ ἀκόμα κυτᾶζει τὴ φωτεινὴ σφαίρα ποῦ μᾶς ξετυφλίνει ἐμᾶς.

Ἐξαφνα γέλοια σπαρταριστὰ μᾶς κάνουν καὶ γυρνοῦμε· ἡ νεολαία ξεκαρδίζεται, καὶ μὲ τὸ δίκιο τῆς. Τώρα ποῦ ἀνέβηκε ὁ ἥλιος καὶ φαίνονται τὰ χρώματα, εἴμαστε ἀλήθεια θέαμα. Ὁ βουλευτὴς, μὲ ψάθινο καπέλο, πάνω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι του φρεῖ ἓνα μπροξιά. Μιὰ κοπέλα ἔβαλε πάνω ἀπὸ τὸ κίτρινο πλεχτὸ τῆς ἄλλο ἓνα, κόκκινο παπαρούνα, καὶ ἀπὸ πάνω ἓνα τρίτο πράσινο, καὶ πάνω ἀπ' ὅλα μιὰ κουβέρτα· ἓνας κύριος φρεῖ γυναικειο ἐπανωφόρι κουμπωμένο ὅπως ὅπως σὸ στήθος χωρὶς νὰ περάσει τὰ μανίκια· ἓνα ἄλλο κοριτσόπουλο εἶναι σὰν μπουγαδόκοφου, μὲ τρία ἐπανωφόρια, τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο· καὶ ὁ καλύτερος ἀπ' ὅλους, ὁ Κώστας, τράβηξε τὴ ρεπούμπλικά του ὡς μέσα στὸ κεφάλι, σκέπασε μὲ τοὺς γύρους τὰ παγωμένα του αὐτιά, ὕστερα τυλίχθηκε ἀπὸ τὸ κεφάλι σὲ μιὰ σκοτσέζικη κουβέρτα καὶ μοιάζει τέλειος Ἑσκιμῶς.

Πάμε άλλη μιὰ φορά νὰ δοῦμε τὸν κόλπο τοῦ Βόλου, ἄδικα ὅμως. Ὅσο ἀνεβίβει καὶ δυναμώνει ὁ ἥλιος, τόσο περισσότερο πυκνώνει ἡ καταχνιά. Περιμένουμε ἀκόμα λίγο, ὕστερα παραιτούμαστε καὶ γυρνῶμε νὰ φύγομε.

— «Νὰ κατεβῶμε ὑπὸ ἄλλο μέρος», προτείνει ἓνα παληκάρι.

Μὰ δρόμο δὲν ἔχει παρὰ μόνο ἓναν πολὺ μακρὸν ποὺ θὰ μᾶς πάγη στὴν Πορταριά, ἀπάνω στὴν κάμα τοῦ μεσημεριοῦ.

— «Δὲ βαριέσαι δρόμο! Πάμε ἀπὸ τοὺς βράχους, πάντα κάπου θὰ μᾶς βγάλουν».

— «Μὰ ἂν δὲ μᾶς βγάλουν;» ρωτᾷ μιὰ φρόνιμη, κυτᾶζοντας μὲ κάποια ἀνησυχία τὸν ἀπότομο κατήφορο μὲς στὶς πέτρες.

Τ' ἀκούει ἓνας ἀγωγιάτης καὶ γελά. Γυρνᾷ ἐκείνη καὶ τὸν ρωτᾷ:

— «Θὰ βγοῦμε, λές, ἀπὸ τέτοια κατσάβραχα σὲ ἀνθρωπινὸ δρόμο;»

— «Ἄμ' πῶς;» κάνει αὐτός.

— «Μὰ τὸ ξέρεις;»

— «Ἄμ' δὲν τὸ ξιέρῃ; Τὸ ξιέρῃ καὶ στὸ λιέω τράβ' κ' μὴ φοβάσ', κι' ἄς εἶν' κ' δύσκολ' ἢ ἀρχή».

Καὶ ἀρχίζει ἓνα κατέβασμα πρωτάκουστο. Δρόμο δὲν ἔχει, οὔτε μονοπάτι χωνόμαστε στὶς ὄξενες, δάσος παρθενικὸ, ὅπου ὁ καθένας ἀνοίγει δρόμο ἀνάμεσα στὰ χλωρὰ δέντρα ποὺ διασταυρόνται κ' ἐνόνονται, καὶ τότε κρεμόμαστε στὰ κλαδιὰ γιὰ νὰ πέσομε παρακάτω, τότε γλυστροῦμε καὶ κατεβαίνομε κατακυλιστά, καὶ τότε μπήγοντας τὰ μπιαστοῦνι μας γιὰ στήριγμα πηδοῦμε σὲ χαντάκια καὶ ξυνασκαρφαλόνομε παρακάτω.

Πιὸ διασκεδαστικὸ κατέβασμα ποτὲ δὲν ἔγινε. Κατοίκια νὰ ἤμαστε βέβαια δὲ θὰ διαλέγαμε ἄλλο δρόμο.

Καὶ ὅμως, μουλάρια καὶ ἄλογα μᾶς ἀκολουθοῦν! Ποιὸς λέγει πῶς τὸ ἄλογο δὲν περνᾷ στὰ κατσάβραχα; Ὑστερα ἀπὸ τὸ κατέβασμα αὐτὸ ἐμεῖς βεβαιόνομε πῶς ὅπου περνᾷ ἀνθρώπος περνᾷ καὶ αὐτὸ τὸ κακόμοιρο, καὶ πῶς τὰ δικά μας ἄλογα οὔτε ἔπασαν, οὔτε παρπάτησαν, οὔτε κἂν δίστασαν ν' ἀκολουθήσουν τοὺς ἀγωγιάτες τους ποὺ τὰ βαστούσαν ἀπὸ τὸ σκοινὶ τοῦ σαμαριοῦ.

Στὸ δρόμο ἀπαντοῦμε ἓνα λοφίσκο ὄλο σκεπασμένο ξερὰ φύλλα.

— «Δῶ εἶν' χιόνια», μᾶς λέγει ἓνας ἀγωγιάτης σκύφτει, παρμερίζει τὰ φύλλα καὶ βγάζει ἓνα κομμάτι χιόνι παγωμένο. Εἶναι ἡ παγωνιέρα τοῦ Βόλου· τὸ χειμῶνα μαζεύουν ἐκεῖ τὸ χιόνι, τὸ σκεπάζουν μὲ φύλλα καὶ αὐτὸ διατηρεῖται παγωμένο καὶ σκληρό· ὕστερα τὸ καλοκαίρι ἀνεβαίνουν οἱ χωρικοὶ, τὸ παίρνουν καὶ τὸ πουλοῦν στὴ χώρα.

Τρία τέταρτα τῆς ὥρας βαστᾷ τὸ κατέβασμα αὐτὸ καὶ φθάνομε σ' ἓνα νερὸ τρεχά-

μενο στὸ βάθος μιᾶς ὀλοπράσινης ρηματιᾶς.

Ποιὲς νεράιδες, ἄραγε, καὶ ζωτικὲς νὰ κάθονται ἐδῶ;

Ἡ ὁμορφιά τῆς πράσινης αὐτῆς γωνίτσας, κρυμμένης μὲς στὸ φύλλωμα, δὲν περιγράφεται.

Ἐνας κόσμος πικνὲς φτέρες ἀπλόνονται χάμω στὸ χῶμα, στὶς ρίζες τῶν δέντρων, σὲ κάθε χαραματιὰ βράχου· ὄξενες, παντοῦ ὄξενες, νέες καὶ αὐτὲς ἀλλὰ μεγαλύτερες, ψηλότερες ἀπ' ὅσες εἶδαμε ὡς τώρα· τὸ νερὸ τρέχει γρήγορο ἀνάμεσα σὲ κτρινιασμένους βράχους σκεπασμένους μούσκουλο, σὲν πράσινα σφουγγάρια. Καὶ στὴν ἴγρυσία, χαμηλά, στὴ ρίζα μιᾶς ὄξυας, κόβομε μιᾶν ἄγρια orchidée μενεξελιά.

Ἐχει κάτι μυστηριώδες ἡ ἡσυχία τῆς κρυφῆς αὐτῆς γωνίτσας ὅπου μόνο νεράιδες μποροῦν νὰ χοροπηδοῦν καὶ νὰ ξεπλόνονται χωρὶς νὰ τσακίζουν τίς φουντωμένες λεπτὲς φτέρες ποὺ σκεπάζουν τὴ γῆ.

Ἄς καὶ ἀνθρώπινο ποδάρι δὲν πάτησε ἐδῶ ποτέ.

Καὶ ὅμως, ἀνάμεσα στοὺς βράχους, ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα ποὺ ἔξέχει σὲν πεζούλα, μιὰ «Πατρίς» προχθεσινὴ σέρνεται πλάγι σὲ ἀπομεινάρια φαγητοῦ. Πᾶν τὸ ὄνειρο, πάει ἡ ποίηση, πᾶν οἱ νεράιδες! Αὐτὲς δὲ διαβάζουν «Πατρίδα», οὔτε τρῶν ἀγὰ βραστά.

Κάπως ἀπογοητεμένοι, καθόμαστε καὶ μεῖς στὶς φτέρες καὶ μιμούμαστε τὸν πεζότατο χθεσινὸ περιηγητὴ, ἀνοίγοντας τὰ πανέριμας. Κερτέδες, τυρὶ, αὐγά, ψωμὶ σπιτικὸ ἀπλόνονται στὶς κουβέρτες ὅπου καθόμαστε καὶ κοντὰ μας μουρμουρίζει κατακυλιώντας τὸ παγωμένο νεράκι. Μιὰ στιγμὴ βουτοῦμε ροδάκινα καὶ ἀχλάδια στὸ ρέμα γιὰ νὰ τὰ δροσίσομε, καὶ ἀπὸ τὸ κρῦν τὰ δάχτυλά μας κοκκαλιάζουν καὶ πονοῦν.

Μὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται αὐτὸ τὸ νερὸ; Πάμε σὲ ἀνακάλυψη.

Λίγα βήματα κάνομε ἀνεβαίνοντας τὸ ρέμα, καὶ βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἓνα βράχο μαυροκίτρινο, ὄρθιο σὲ μεγάλη πλάκα, καὶ ἀπὸ πάνω, ψηλά, ἄλλοι βράχοι κρεμισμένοι εἶναι, λές, ἔτοιμοι νὰ πέσουν ἀπὸ πάνω, ἀπὸ τὰ πλάγια, ἀπὸ τὴ μέση, τριγύρω, παντοῦ τρέχουν τὰ νερὰ καταρράχτες. Εἶναι σὲν νὰ θέλει ὁ βράχος νὰ κλείσει τὴν πηγὴ, καὶ τὸ νερὸ πιὸ δυνατὸ ξεσπάει ἀπὸ παντοῦ.

«Μέτριασε βράχε νὰ διαβῶ...»

Τοῦ ἀνοίγει φλέβες μὲς στὰ σπλάγνα, περνᾷ, ξεφεύγει, τρέχει, ξεχύνεται στὸ ρέμα, καὶ κατακυλιᾷ τραγουδώντας τὸ νικητήριο τραγοῦδι του μὲς στὶς χνουδωτὲς ἀπὸ μούσκουλο πέτρες.

(Ἐχει συνέχεια)

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

Ο Κ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Είχανε περάσει περισσότεροι από τρεις μήνες, άφοτου ό Βασιληάς είχε φωνάξει τή παλληκάρια του νά πάνε μαζί του γιά νά είναι έτοιμα νά υπερασπίσουν τήν τιμή τής Πατρίδας στά σύνορά μας, επειδή έλεγανε πώς οι Βούλγαροι, μανιωμένοι από τις μεγάλες νίκες πού τους έκάμαμε στό 1913, θέλανε νά μās επιτεθοῦν ξαφνικά γιά νά μάς πάρουν τή Μακεδονία μας, νά τήν υποδουλώσουν πάλι στόν άπαισιό ζυγό τους και νά ξεκάμουν τ' αδελφια μας, τά όποια μόλις κατώρθωσαν νά γιορτάσουν τήν ελευθερία τους ύστερ' από 500 χρόνια πού ήσαν ραγιαδες στόν Τούρκο.

Οί Βούλγαροι δέν μās έπετέθησαν γιατί ξέρανε τί τους περίμενε και στρέφανε τήν αίμοβορία τους άλλου, στους συντρόφους μας τους Σέρβους: εκεί έχούρτασαν από αίμα και εκδίχηση, σφάζοντας με τó φονικό τους τó μαχαίρι όχι μόνον παλληκάρια, αλλά και γυναίκες και παιδιά.

Οί στρατιώτες μας, με τά τουφέκια στά χέρια, περιμένανε νά φανή πουθενά ό Βούλγαρος: μιά αυτós τίποτε. Ό Βασιληάς μας όμως, πού ξέρει πώς οι έχθροί μας είναι άπιστοι και άπατεώνες, αλλά και περιμένει νά πολεμήση τήν ώρα πού νομίζει ότι είναι καλλίτερα γιά νά ελευθερώση πάλι περισσότερα αδελφια μας, χωρίς νά σκοτώση και πολλά παλληκάρια του, ξέρει δ' ότι ό καθένας μας, πού έτρεξε νάρθη μαζί του, έχει ανάγκη νά ιδή τά παιδιά του, τή γυναϊκά τή μίννα του, αποφασίζει νά μās δώση άδειες: και δίδει λίγες ήμέρες και σε λίγους-λίγους στρατιώτες του.

Έπλησίαζαν τά Χριστούγεννα και οι γεροντώτεροι, πού προτιμηθήκανε νά πάρουν πρώτοι, ήσαν όλο χαρά, επειδή θά μπορούσαν νά κάμουν Χριστούγεννα στα σπίτια τους. Χριστούγεννα στα σπίτια! "Ω, τί ώρατα! Τί καλά! Μαζύ με τά παιδάκια τους, μαζύ με τους γονείς του! Και ό καθένας πού έπροτάθη γι' άδεια, με διάφορους κινήσεις και διάφορα λόγια έδειχνε τή χαρά του και οι άλλοι ζηλεύανε. "Ολοι οι στρατιώτες γίνονται μεγάλα παιδιά, ζωηρά, εκκεντρικά, πεισματάρικα. "Ετσι τó θέλει ή στρατιωτική ζωή γιά νά περνά κανείς καλά τόν καιρό του. "Ητανε μιά από τις πολλές φορές πού άκούει κανείς τους στρατιώτες νά λέγουν γιατί νά μήν ήταν 10 χρόνια μεγαλύτεροι.

"Ολοι είχαν σπίτια, όλοι ήταν οικογενειάρχες, όλοι θέλαν νά πάρουν άδεια. Μά ό λοχαγός, κέρβερους τών στρατιωτικών θεσμών, έδωκε μόνον σ' αυτους πού έπρεπε: καμμιά χάρις, καμμιά εξαίρεσις.

Είς ένα σπιτάκι συγκατοικοῦν με «σχετικήν άνεσιν» καμμιά δεκαπενταριά στρατιώτες απ' αυτους έφυγαν δυό μ' άδεια: ό ένας ήτο ό «γέρος», καθως τόν έλεγαν οι άλλοι, γιατί ήτο πράγματι μεγαλύτερος στην ηλικία, ό πειό ήσυχος και ό πειό πειθαρχικός στρατιώτης. Πολλές φορές, μ' ένα λεπτότατο τρόπο, πού ταιριάζει στο χαρακτήρα του, έλεγε στους άλλους νά κάνουν τής δουλειές τους προτου διαταχθοῦν από τους ανωτέρους τους: είχε κατορθώσει νά τόν αγαποῦν και νά τόν σέβονται γιατί όλοι έβλεπαν ότι τους λέγει τó καλό τους, γιά τó όποιο πολλές φορές έβοηθούσε τους πειό τεμπέληδες. "Ητο αγράμματος και είχε μιά φωνίτσα πού μόλις ήκούετο, έδέχετο δέ τά πειράγματα, τις φωνές έξω απ' τή δουλειά, τις χειρονομίες τών άλλων μ' ένα χαρακτηριστικό χαμόγελο: τίποτε περισσότερο, τίποτε ολιγώτερο.

"Ενώ ό γέρος είχε πάει μ' άδεια, ένας συμπατριώτης του μās διηγείται ότι είναι πρόεδρος στην κοινότητα του χωριού του, τó όποιον έχει καμμιά έβδομηνταριά σπίτια. Αυτó δέν άργησαν νά τó μάθουν όλοι οι στρατιώτες, και όταν εκάθηντο και έμετροῦσαν τις ήμέρες πού περνούσαν γιά νά ελθουν όσοι είχαν πάρει άδεια και νά φύγουν οι άλλοι, ό γέρος εξαχάσθηκε από γέρος, ελισμονήθηκε τó όνομά του, και ξεμελειώτανε όλο ό κ. Πρόεδρος. "Η ήμέρες περνούσαν ή μιά πίσω απ' τήν άλλη, σαν τις χίντρες του κομβολογιού στα χέρια του παπού μας, εφαινονταν μήνες χρόνια γιά κείνους πού ήσαν στη δεύτερη σειρά, μα τέλος περάσανε ή 20 μέρες άδειας του κ. Προέδρου. Τόν περιμένομεν, αλλά τίποτε.

— Πάει ό κ. Πρόεδρος, θά πήγε στο χωριό και θ' άρρώστησε.

— Εγώ σου λέγω ότι θά παραβιάση τήν άδειά του λίγες μέρες. Είκοσι μέρες είν' αυτές: μπορείς νά κάμης τις δουλειές σου, πού θά φάης τις μισές ατó σύρε κ' έλα;

— Μπα, τόν άπασχολοῦν τά κοινοτικά...

— Πάει χαμένος σαν τó Μασούρο ό κ. Πρόεδρος. "Αν έπεσε σε καμμιά γούβα από χιόνια, θά τόν ιδοῦμε τήν άνοιξη, πού θά λυάσουν, νά ξεφυτρώση σά μανιτάρια...

Αυτά διαμοίβονταν μεταξύ τών στρατιωτών, οι όποιοι εκάθονταν στο ίδιο σπίτι με τόν κ. Πρόεδρο, τó Σαββατόβραδο πού έληγεν ή άδειά του. "Ολοι ήρχονταν από τις πατρίδες των με τους μανδύες στόν ώμο

καὶ τὰ σακκιδιά τους φουσκωμένα σὰν ἀσκιά· εἶχαν ἐσώρρουχα γιὰ νὰ μὴ κρυώνουν τώρα τὸ χειμῶνα.

Τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα, ἐνῶ ὅλοι ἐκάθονταν ἀράδα-ἀράδα στὶς πέτρες ποῦ ἦσαν ἔξω ἀπ' τὴ μακρὰ πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ των καὶ ἀπελάμβαναν τὸν Γενναῖο τοῦ θαλαπέδου ἡλιο συζητήτων γιὰ κάτι νέα γυμνάσια ποῦ τοὺς εἶχαν ἐφαρμόσει ἐκεῖνες τὶς μέρες, ἀκούεται ἕνας νὰ φωνάζῃ :

— Νὰ ὁ κ. Πρόεδρος !

Σὲ καμμιά πενηνταριά μέτρα ἐφάνηκε ἀπὸ τὴ γωνιά ἐνὸς ἄλλου σπιτιοῦ ἕνας στρατιώτης σκυμμένος ἀπὸ τὴν κούρση τοῦ δρόμου καὶ τὸ βάρος τοῦ σακκιδίου του, τοῦ μανδύου του καὶ ἐνὸς ἀκόμη σακκουλιῶ μετὰ τὴ φωνή, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀνεγνωρίσθη παρ' ὅλων ἦτο πράγματι ὁ κ. Πρόεδρος. Μὲ μιᾶς πετιῶνται ὅλοι καὶ μὲ φωνὴς τρέχουν ἀστραπιαίως πρὸς τὸν ἐρχόμενο· ἡ πέτρας ἀσπρίζουν ἀρδιασμένες ἀδειες καὶ ὁ κ. Πρόεδρος σηκώνεται στὰ χέρια, χορεύεται σὰν τόπι καὶ μεταφέρεται ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μειδιῶν.

— Βρὲ καλῶς τὸν Πρόεδρο ! Τί χαμπάρια ; Πῶς τὰ πέρασες στὸ χωριό ; Εἶσαι καλά ; Γιατί ἄργησες ; Τί νέα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ; Τί λέει ὁ κοιμπάρης, θάχουμε ἀπόλυσι ἢ θὰ τραβήξωμε τὸν ἀνήφορο ; Πῶς πάει ἡ κοινότης ;...

Λόγια ποῦ τοῦ ἀπηυθύνοντο ταυτοχρόνως ἀπὸ δέκα στόματα κύτταζε τὸν ἕνα, κύτταζε τὸν ἄλλο, ἐδῶ ἐκεῖ καὶ διαρκῶς χαμογελοῦσε χωρίς νὰ μπορῇ ν' ἀποκριθῇ σ' ὅλους, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ξέσῃ ἀπὸ ποῦ νὰ πρωταρχίση. Στὸ μεταξὺ τοῦ ξεκρεμοῦν τὸ σακκίδιο, τοῦ ἀρπάζουν τὸ μανδύα, τοῦ πέρνουν τὸ σακκουλί καὶ τὰ παραδίδουν στὸ θαλαμοφύλακα, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἀκουσε τὶς φωνὴς μὲς ἀπὸ τὸ θάλαμο, ἔτρεξε νὰ λάβῃ μέρος στὴν ὑποδοχῇ, ἀλλὰ καθυστέρησε.

— Λοιπὸν, λέγει ὁ κ. Πρόεδρος συναρχόμενος κάπως ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητο ὑποδοχῇ, καλὰ χαμπάρια, ἄς τὰ λέμε καλὰ. Ἀλλὰ μοῦ ξηλώσατε τὸ χιτῶνιο μὲ τὶς τρέλλες σας, ἐνῶ ἔστρεφε τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν ἀριστερὴν μασχάλῃ. Κίτω, ἡσυχία καὶ κρίβεια. Λένε πῶς θὰ πάνε τὰ Σώματα στὶς ἐδρες τους. Τάκουσα στὴ Λάρισα μέσα σ' ἕνα μιγαζὶ ποῦ ἐμπήκα νὰ ψωνίσω ἕνα κουτὶ σαρδέλλες, ποῦ μοῦ εἶχαν κλέψει κατὰ τὴν πορεία ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, γιὰτὶ μοῦ εἶπανε κάτι ἄλλοι πῶς ὅσοι δὲν τὶς εἶχαν στὴν ἐπιθεώρησι ἔφαγαν ἕνα μῆνα φυλάκιση.

— Καλὰ, αὐτὰ εἶνε σωστά καὶ φθηνὰ τὴ γλύτωσες γιὰ τὶς σαρδέλλες ποῦ σοῦ λείπουν· ἀλλὰ γιὰ λέγε ἀπὸ ποιὸν τάκουσες πῶς θὰ φύγωμε ;

— Ἦτανε ἕνας ἀνθυπολοχαγὸς μέσα στὸ μιγαζὶ καὶ τῶλεγε σὲ κάτι στρατιῶτες οἱ ὁποῖοι φαίνεται πῶς ἦσαν πατριῶτες του. Εἶχε ρθῆ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰτὶ τὸν εἶδα μὲς στὸ τραῖνο. Σεῖς πῶς περνάτε ;

— Ἐμεῖς ; Ἐμεῖς γυμνάσια κάθε μέρα, τραγούδια, ὑπηρεσία· τὰ ἴδια ὅπως καὶ προτιήτερα· τώρα ἔχομε καὶ ἄλλη ἀγγυρεία, στὸ Μαυρονέρι, καὶ ἔχει ὁ Θεὸς, λέγει ἕνας κληρωτὸς, ποῦ δὲν ἠσχολεῖτο καὶ πολὺ γιὰ τὴν ἀπόλυσι.

— Πῶς πάει ἡ κοινότης ;

Ἐνας διαρκῶς τὸν ἐπείραζε μὲ τὴν κοινότητα δὲν τοῦ ἐγέμιζε τὸ μάτι γιὰ πρόεδρος καὶ σὲ κάθε στιγμή τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὰ κοινοτικά. Στὸ μεταξὺ σημαίνει πότισμα καὶ ὅλοι τρέχουν στὸ σταῦλο· ὁ πρόεδρος μὲς μπαίνει στὸ θάλαμο, τακτοποιεῖ τὰ πράγματά του, πέρνει τὸ σακκουλί τὸ ἰδιωτικὸ ποῦ ἔφερε μαζύ του, καὶ πάει νὰ πάρῃ τὸν ὄπλισμό του.

Ὅταν ἐτελείωσαν τὸ πότισμα, ἐπέστρεψαν οἱ ἄλλοι καὶ τὸν εὗρηκαν προφανῶς πολὺ δυσανεστήμενον.

— Θὰ βρέξῃ, λέγει ἕνας. Βλέπω τὸν Ὀλυμπο καὶ συγγέμισε· δὲ βλέπεις τί ὀμίχλες καὶ τί ἀστραπὲς ἐκεῖ ψηλά...

Ἐνα δυὸ ἐπῆγαν στὸ παραθύρο· δὲν ἀντελήφθησαν περὶ τίνας ἐπρόκειτο γιὰτὶ δὲν εἶδαν κατὰ πρόσωπο τὸν κ. Πρόεδρο.

— Βρὲ, τί λές ; ὄνειρεύεσαι ; τί βροχολογὰς ; ἀποκρίνεται ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοῦς.

— Ἐ, κύριος ! ἀκόμα δὲν πρόκαμες νάρθῃς καὶ ἀμέσως θυμῆθηκες τὴν κοινότητα ; Βέβαια σοῦ κακοφαίνεται τώρα, μὰ ἔχασες νὰ κάμῃς ἀπὸ τὸ χωριὸ τὴν ἀναφορά σου καὶ νὰ τὴν σφραγίσῃς μὲ τὴ σφραγίδα σου.

— Οἴψ ! Ἀκοῦς ἐκεῖ !, ἀκούεται σιγὰ σιγὰ ὁ κ. Πρόεδρος. Μήγαρες τῶκαμνι γιὰ τίποτε ἄλλο ; Γιατί τὸ πήρε ἔτσι ; Πέντε σταφίδες, δυὸ καρύδια καὶ ἕνα κουλούρι οὔκα... Εἶναι μεγάλη δουλειά ;

— Μὰ τί συμβαίνει ; Δὲ μὰς λές ἐπὶ τέλους ;

— Νὰ, ἐγὼ ἔφερα λίγες σταφίδες καὶ τὶς ἐπῆγα τοῦ κ. ἐπιλοχία, καὶ μ' ἔβγαλε ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο ἀνάποδα !

— Σταφίδες ; μωρὲ γι' αὐτὸ χολοσκάς ; Ποῦ εἶν' τες ;

Τὸ σακκουλί βρῖσκεται, ἡ σταφίδες, ὅστερ' ἀπὸ ἕνα χαμόγελο τοῦ κ. Προέδρου, μοιράζονται καὶ... ἐξαφανίζονται στὰ μισοῦντα στόματα.

— Ἀκοῦς σταφίδες· σὰ νὰ εἶναι τὸ στομάχι τοῦ κ. ἐπιλοχία καλλίτερο' ἀπ' τὸ δικό μας Βρὲ κουτὲ δὲν μὰς τῶλεγες γιὰ νὰ μὴν τὰ πάθῃς αὐτά ;

— Γι' αὐτὸ σ' εἶδα καὶ κατέβαινες τὰ σκαλοπάτια ἔξι ἔξι; Ἄμ' τί νόμιζες πῶς εἶναι; Κοινότης;

— Δὲν τὸ πῆρσ' γιὰ κακό. Ἐ, ἐπιλοχίας μας εἶναι, ἢ μάννα τῆς πυροβολαρχίας, εἴμαστε μακρυνὰ ἀπ' τὰ σπίτια μας. ἔδῶ στὸ βουνό, στὰ γκρέμια. Λίγη σταφίδα δὲν εἶναι καὶ μεγάλο πρᾶμα· ὄλο σοῦπα, σοῦπα καὶ πιλάφι πειὰ δὲν πάει. Ἄς φάη κανεὶς μιὰ μέρα καὶ μιὰ χουφτιὰ σταφίδες. Μὰ ὁ κ. Ἐπιλοχίας τὸ πῆρε τὸ ζήτημα ἀλλοιώτικα, καὶ μοῦπε ἓνα σωρὸ λόγια...

— Καλὰ σ' ἔκαμε. Δὲν ξέρεις πῶς δὲν ἐπιτρέπεται οἱ κατώτεροι νὰ δίδουν πράγματα στοὺς ἀνωτέρους; Ἄιντε, πῶς τὸ νόμισες ἐσύ; Ἔτσι πειὰ, νὰ πέρνης τὸ σακκοῦλι μὲ τις σταφίδες καὶ νὰ τραβᾷς στὸν ἐπιλοχία; Νομίζεις πῶς εἶν' εἰκόλο πρᾶμα; Δὲ θυμᾶσαι τις θεωρίες ποῦ μᾶς ἐκάμανε; Κι' ἂν ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς 300 ποὺ εἴμαστε στὴν Πυροβολαρχία, φέρη κάτι στὸν κ. Ἐπιλοχία ἢ στὸν κ. λοχαγὸ, νὰ ποῦμε, τί μπορεῖ νὰ γίνη; Τὸ γραφεῖο θὰ γίνη ἀποθήκη... διαφορῶν ἐγκωρίων καὶ ἀποικιακῶν προϊόντων. Κι' ἂν νομίση κανένας—σὺ βέβαια δὲν τῶκαμες μ' αὐτὸν τὸ σκοπὸ—ὅτι ὑποχρεῶνεις τὸν κ. Ἐπιλοχία μὲ τις σταφίδες σου, τί γίνεται; Δὲν ξέρεις, ἄλλως τε, ὅτι κάθε συνάφεια ἀνωτέρου πρὸς κατώτερον ἀπαγορεύεται; Ναί, μᾶς ἀγαποῦν, φροντίζον γιὰ μᾶς οἱ ἀνώτεροί μας· ἡμεῖς τοὺς σεβόμαστε, τοὺς ἀκοῦμε· μὰ ἢ δοσοληψίες ἀπαγορεύονται αὐστηρά. Ἔτσι, γιὰ νὰ εἶσαι ἐν τάξει, δὲν μπορεῖς νὰ δώσης οὔτε δυὸ σταφίδες στὸν κ. ἐπιλοχία. Δὲν τὸν ξέρεις, ἄλλως τε, πῶς εἶναι ρεμάλι;

— Ἐχεις δίκιο. Μὰ γὼ δὲν τὸ θεώρησα καὶ τόσο σπουδαῖο. Ἐ, εἶπα, ἀπ' τ' ἀμπέλι μου εἶναι...

— Δὲ μᾶς λὲς, πῶς τὰ πέρασες στὸ χωριό; Εἶναι καλὰ τὸ σπίτι σου; ἔρωτᾷ ὁ συμπατριώτης του.

— Καλὰ, καλὰ. Τοὺς περιπόλεψα λιγάκι κ' εἶμαι ἡσυχος τώρα. Ἐοφάξα τὸ γουροῦνί μου, ἐκλάδεψα τ' ἀμπέλι μου, ἀφήκα καὶ στὰ παιδιὰ μου ἓνα σακκὶ ἀλευρι καὶ ἔτσι μποροῦν νὰ περάσουν κάμποσο καιρὸ.

— Πῶς πάει ἡ κοινότης, κ. πρόεδρε;

— Ἡ κοινότης ἄφησ' τὴν νὰ πάη νὰ χαθῆ· ἐκτὸς ἀπὸ μένα λείπουν καὶ δυὸ σύμβουλοι στὸ στρατό· λοιπὸν οἱ ἄλλοι δυὸ δὲν μποροῦν νὰ κάμουν τίποτε. Ἐμείνα δυὸ Κυριακὲς, καὶ τις δυὸ ἔβαλα τὸ χωριὸ καὶ ἔκαναν «προσωπικὴ ἐργασία». Τὴ μιὰ ἐφτιάξαμε ἓνα αὐλάκι γιὰ νὰ φεύγουν τὰ νερὰ καὶ μὴ πλημμυρίζουν τὰ χωράφια μας ἀπὸ ἓνα ξεροπόταμο, καὶ τὴν ἄλλη ἐκόψαμε κλαδιά γιὰ τὸ καμίνι ποῦ θὰ βγάλουμε τὸν

ἀσβέστη γιὰ τὴν καινούργια μας ἐκκλησιά, δόξα νᾶχη ἢ χάρι της. Λεῖπει στρατιώτης ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ καὶ τὰ παιδιὰ δὲν πᾶνε στὸ σχολεῖο· παρεκάλεσα τὸν παπᾶ νὰ κἀνη μαθήματα τοῦ παιδιοῦ μου δὲν πρέπει νὰ μείνη στραβό· θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ νὰ τὰ μάθω γράμματα· ἄνθρωπος ἀγράμματος εἶναι κούτσουρο· δὲν βλέπεις τί γίτεται δῶ πέρα;

Στὸ μεταξὺ μιὰ ἀγριοφρονάρα ἀκούεται στὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἐ! σεῖς τί κάνετε ἐκεῖ πάνω; Δὲν ἀκοῦτε; Σημαίνει προσκλητήριο καὶ σεῖς μοῦ κάθεστε; Γκρεμισθῆτε κατεβῆτε κάτω!

Ἦτο ὁ δεκανεὺς τοῦ στοιχείου.

Τὴν ἐπομένη ὁ κ. Πρόεδρος ἐθεάθη μὲ τῆς κουβέρτες στὸν ὄμο νὰ τραβᾷ κατὰ τὸ πειθαρχεῖον. Εἶχε τιμωρηθῆ μὲ 4 ἡμέρες φυλάκιση, γιὰτι ἄργησε μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν ἄδεια.

Π. Ν. ΝΙΚΟΥΛΑΚΟΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ Β ΟΜΑΔΟΣ Α. Α.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μὴν κόβεις τὴν κλοστήν μὲ τὰ δόντια οὔτε, γιὰ νὰ σαῖς τὰ καρῦδια τὰ ἀμύγδαλα καὶ τὰ φροντούκια.

§ § § § § §

Μὴν ἐπισκέπτεσαι ἄρρωστο καὶ μάλιστα ἂν ἔχει κολλητικὰ νοσήματα μὲ κενὸν τὸν στόμαχον διότι αὐτὸ προδιαθέτει τὸ σῶμα εἰς τὸ νὰ πάρῃ τὴν μόλυνσιν.

(Ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «Υγεία»)

Α. Δ. ΧΡΙΣΤΟΒΙΤΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ Β ΟΜΑΔΟΣ Κ. Α.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ.κ. συνεργατῶν τοῦ «Ἔσο Ἐτοιμος» μεταφράζουν ἄρθρα ἐκ ξένων περιοδικῶν νὰ ἀποστέλλουν μετὰ τῆς μεταφράσεως καὶ τὸ πρωτότυπον, ἐξ οὗ ἐλήφθη αὕτη.

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἄρθ. 1

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

Πρὸς τοὺς Κυρίους

Ἐφόρους καὶ Ἀρχηγούς Ὁμάδων

Ἀνάμειβάντων, συμφώνως τῷ Νέῳ Καταστατικῷ τοῦ Σώματος, τὰ καθήκοντα Γενικοῦ Ἐφόρου, ἀπευθύνω πρὸς τοὺς κ.κ. Ἐφόρους τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ὁμάδων καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἀρχηγούς τῶν Ὁμάδων τὰς κάτωθι συστάσεις :

- 1). Αἱ ὑπηρεσίαι ἅς πάντες προσφέρομεν εἰς τὴν μεγάλην Ἰδέαν ἣν τὸ Σῶμα ἐκποσπεῖ εἶνε ἀφιλοκερδεῖς καὶ ὡς ἐκ τούτου πρέπει, δίδοντες τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς Προσκόπους μας, νὰ εἶμεθα ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο ἀφοσιωμένοι καὶ πειθαρχικοί. Ἐάν τις αἰσθάνεται ψυχικὴν ἢ ἄλλην τινὰ ἀδυναμίαν δεόν νὰ καταλείπῃ ἀμέσως τὴν ἣν ἀνέλαβεν οἰκειοθελῶς ὑποχρέωσιν.
- 2). Προειδοποιῶ τοὺς κ.κ. Ἀρχηγούς ὅτι ὁποῖαν ἐντολὴν τοῦ Δ. Συμβουλίου προβῶ εἰς ἐπιθεώρησιν τῶν ὁμάδων καὶ ἀντιληφθῶ ὅτι ἐξ ὀλιγωρίας δὲν μεταδίδουν τὰς ἀρχὰς τοῦ Προσκοπισμοῦ εἰς τοὺς Προσκόπους των, θὰ προτείνω τὴν ἄμεσον ἀντικατάστασιν αὐτῶν ἢ καὶ τὴν διάλυσιν τῆς Ὁμάδος μέχρις ὅτου εὐρεθῇ ὁ κατάλληλος ἀντικαταστάτης των.
- 3). Θὰ ἐξετάζω ἐάν οἱ Πρόσκοποι κατενόησαν τι εἶνε Προσκοπισμὸς καὶ ἐάν ἐφαρμόζουν τὸν Νόμον.
- 4). Θὰ ἐξετάζω τὴν σωματικὴν καθαριότητα αὐτῶν.
- 5). Θὰ ἐξετάζω κατὰ πόσον ἐξηκολίθη ἡ παρατηρητικότης αὐτῶν.
- 6). Θὰ ἐξετάζω ἐάν οἱ κ.κ. Ἐφόροι καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ τηροῦν τὰ Μητρώα τῆς Περιφερείας ἢ τῆς Ὁμάδος των ἐν τάξει. Ἐάν οἱ Ἀρχηγοὶ τηροῦν τὰς μηνιαίας καταστάσεις τῶν ἐργασιῶν τῆς ὁμάδος των καὶ κάμνουν χρῆσιν τοῦ σημειωματιρίου τοῦ Ἀρχηγοῦ Ὁμάδος.
- 7). Θὰ ἐξετάζω τὴν οικονομικὴν κατάστασιν τῆς Ὁμάδος καὶ τὴν τήρησιν τοῦ βιβλίου ταμείου ὡς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 2 Ἐγκυκλίῳ Σελ. 4 ὁρίζεται.
- 8). Θὰ ἐξετάζω ἐάν οἱ Ἀρχηγοὶ εἶνε κάτοχοι τῶν ἐν τῷ ἐγκολπίῳ τοῦ Προσκόπου πε-

ριεχομένων καὶ τῶν ἐν τῷ Ἐγκολπίῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ Ὁμάδος καὶ τῶν ὀδηγῶν διὰ τοὺς Ἀρχηγούς Ὁμάδων τοιούτων. Ἐάν οἱ Ἐφόροι καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ ἔλαβον γνῶσιν τῶν ἐκδιδομένων Ἐγκυκλίων.

- 9). Ἐπειδὴ κυρίως οἱ Ἐφόροι καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ προσφέρουν πολυτίμους ὑπηρεσίας ἀφιλοκερδῶς, ὑφίστανται ὅμως διαπάνας δι' ἱματισμούς, ἀγορὰς βιβλίων κ.τ.λ. παραγγέλλω τὴν ἀνεξαρτήτως τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ πληρωμὴν τῶν διαπανῶν αὐτῶν, αἵτινες θὰ καθορισθῶσιν δι' ἰδιαιτέρας Ἐγκυκλίου, ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Ὁμάδος συμφώνως τῷ Ἐγκολπίῳ 2 Σελ. 5. Εἶνε κακῶς ἐννοουμένη φιλοτιμία ἢ μὴ συμμόρφωσις πρὸς τ' ἀνωτέρω διότι ἐνθαρρύνονται οὕτω οἱ Ἑλληνόπαιδες εἰς τὴν κακίστην συνήθειαν τοῦ δωρεᾶν ἀπολαμβάνειν τῶν ἀγαθῶν.
- 10). Θὰ ἐξετάσω ἐάν οἱ Πρόσκοποι ἐπεδόθησαν εἰς τὴν σκοποβολὴν διότι εἰς τῶν ἐπιδιωκομένων κυριωτέρων σκοπῶν εἶνε ἡ μόρφωσις σκοπευτῶν.
- 11). Θὰ ἐξετάσω ἐάν οἱ Πρόσκοποι ἠσαήθησαν εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἀποσιώσεως καὶ ἀριθμοῦ (ἴδε Ἐγκόλ. Ἀρχηγοῦ Σελ. 29) καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τοπογραφικοῦ χάρτου.
- 12). Θὰ ἐξετάσω ἐάν ἕκαστος Ἀρχηγὸς ἔχει ψυχολογήσῃ τοὺς Προσκόπους του καὶ εἶνε ἐν γνώσει τῶν συνθηκῶν ὑπ' ἃς ἕκαστος ἕλθῃ καὶ ἐργάζεται.

Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα σημεῖα ἐφ' ὧν θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν μου καὶ προειδοποιῶ τοὺς κ.κ. Ἀρχηγούς ὅτι θὰ εἶμαι λίαν αὐστηρὸς διότι ὁ Προσκοπισμὸς δὲν εἶνε θεσμὸς ἐπιδείξεων ἐπιπολαίων, αἱ ρίζαι του πρέπει νὰ κατέρχωνται βαθύτατα εἰς τὴν καρδίαν τῶν Προσκόπων. Θὰ εἶνε δ' ἐντροπὴ εἰς ἐκείνους τοὺς Ἀρχηγούς οἵτινες ἔχουν Προσκόπους ὡς ἐκείνους οὓς πρό τινος συνήντησα ἐξ ὧν ὁ μὲν καίτοι ὑπενωμοτάτης ἠγγόει τι εἶνε νόμος Προσκόπων ! ὁ δὲ ἕτερος ἠγγόει τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχηγοῦ του.

Καὶ 10 ἐάν ἀπομείνωσιν οἱ πραγματικοὶ Πρόσκοποι ἀρκούν· αὐτοὶ ὅμως ἐπὶ ἐδραιωτάτων βάσεων θὰ διδάξουν τὸν πραγματικὸν Προσκοπισμὸν ὅπως οὗτος πρέπει νὰ εἶνε.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 9 Μαΐου 1915

Ὁ Γεν. Ἐφορος
Κ. ΜΕΛΑΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

Πρὸς τοὺς Κυρίους Ἐφόρους Ὁμάδων

Παραγγέλλομεν ὅπως μέχρι τῆς 25 Αὐγούστου σταλοῦν εἰς τὸ Γραφεῖον ἡμῶν πίνακες συμπληρωμένοι κατὰ τὸ κάτωθι ὑπόδειγμα :

- 1). Ἀριθμὸς Προσκόπων
ἐν ἐκάστη ὀμάδι..... π.χ.
1η (25) 2α (40) κ.τ.λ.
- 2). Ἀριθμὸς Προσκόπων Ἀγῆς Τάξεως
» » Βασι
- » » Δοξίμων
- 3). Ἀριθμὸς Ἀρχηγῶν Ὁμάδων
Ἡλικία » »
Ἐπάγγελμα » »

Ἄν ἀνωτέρω πληροφορίαι δέον νὰ σταλοῦν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον διότι ὑπάρχει ἀπόλυτος καὶ ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν τὴν πραγματικὴν ἀριθμητικὴν δύναμιν τοῦ Σώματος.

Ἐκ παραλλήλου παραγγέλλομεν ὅπως ὅσαι ἐκ τῶν Π. Ε. δὲν ἀπέστειλαν τὰ Μητρώα αὐτῶν ἀποστέλλουν ταῦτα τὸ ταχύτερον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ Γεν. Μητρώου.

Ἐκφρασις εὐχαριστικῆς

Πρὸς τὸν Ε. Ο. Λέσβου κύριον Θρασύβουλον Δουβαλετέλλην καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς 1ης Ὁμάδος Μιτυλήνης κ. Πέτταν ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ ἡμῶν συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διοργάνωσιν θερινοῦ στρατοπέδου ἐν Μιτυλήνῃ.

Ὁ Ε. Ο. Λ. κ. Δουβαλετέλλης, εἰσδύσας τελείως εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Προσκοπισμοῦ, κατώρθωσε νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινωρίας Μιτυλήνης εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ προκαλέσῃ γενικοὺς ἐράνους ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Αὐγούστου 1915
Ὁ Γεν. Ἐφορος
Κ. ΜΕΛΑΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

Ἐκφράζω τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μου εἰς τοὺς λαβόντας τὸ πτυχίον τοῦ τραυματιοφορέως Ἀρχηγούς καὶ Προσκόπους. Ἰδιαιτέρως ὅπως ὀφείλω νὰ ἐξάρω τὴν πρὸς τὸ καθήκον ἀφοσίωσιν τοῦ Ἐφόρου Ὁμάδων Ἀθηνῶν κ. Μάρκου Μίνδλερ, ὁ ὁποῖος πρῶτος καὶ τακτικώτατος ὑπῆρξε μεταξύ τῶν μαθητευομένων τραυματιοφορέων.

Συνιστῶ θερμῶς εἰς τοὺς λαβόντας τὸ πτυχίον νὰ διδάξουν καὶ τοὺς συναδέλφους των.

Μὴ λησμονοῦμεν ὅτι αἱ γνώσεις τῶν τραυματιοφορέων δὲν χρησιμοποιοῦνται μόνον ἐν πολέμῳ. Ἀνὰ πάσαν στιγμὴν ἕνας καλὸς τραυματιοφορὸς ἢμπορεῖ νὰ προλάβῃ θάνατον παθόντος. Μὴ μᾶς ἀπατᾷ ἡ λέξις τραυματιοφορὸς, διότι ἡ ἰδιότης τοῦ πτυχιοῦχου τραυματιοφορέως δὲν περιορίζεται εἰς τὴν στενὴν τῆς λέξεως σημασίαν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 17 Φεβρουαρίου 1916
Ὁ Γεν. Ἐφορος Κ. ΜΕΛΑΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

Ὄφείλω νὰ ἐξάρω τὴν πρᾶξιν τῶν Προσκόπων τῶν Ὁμάδων 16ης καὶ 3ης οἵτινες ὑπὸ τὸν Ἐφορον Ὁμάδων κ. Μίνδλερ τὸν Ἀρχηγὸν Καρατζᾶν καὶ τοὺς Ὑπαρχηγούς Ἡσαΐαν καὶ Γεωργαντόπουλον μετέβησαν κατὰ τὴν παρελθούσῃν Κυριακὴν εἰς τοὺς πευκῶνας τοῦ Λυκαβητοῦ καὶ τοῦ Ἀγ. Νικολάου καὶ ἐκαθάρισαν αὐτοὺς ἀπὸ τὰς κάμπιας.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ φυτεύωμεν τὰ δένδρα πρέπει, ὅπως καὶ τὰ παιδιὰ, νὰ τὰ παρακολουθοῦμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξίν των με ἀγάπην καὶ περιποίησιν τὸ δένδρον μεγαλώνει ταχύτερον. Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ καθαρισμὸς εἰς τὸν πευκῶνα τοῦ Φιλοπάππου καὶ κατόπιν θὰ καθαρισθῇ τὸ ἐν τῇ θέσει Κουπόνια φυτώριον τὸ φυτευθὲν ὑπὸ τῶν Προσκόπων πέρυσι.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 17 Φεβρουαρίου 1916
Ὁ Γεν. Ἐφορος Κ. ΜΕΛΑΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΠΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΣΟΥΕΖ

Ἀριθ. 1

Εἰς τὸν Ἀρχηγὸν Κύριον Βερμάτον ἐκφράζω τὰ συγχαρητήριά μου, διὰ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον διοικεῖ καὶ ἐκπαιδεύει τὴν 1ην Ὁμάδα Σουέζ.

Ἐκ τῶν Καταστάσεων τῶν ἐβδομαδιαίων ἐργασιῶν τῆς Ὁμάδος φαίνεται ὅτι ἡ διοί-

κησίς του εἶνε πραγματικὴ παραδειγματικὴ. Εὐχομαι νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ κύριος Βερμάτος ἐργαζόμενος ὅπως μέχρι τοῦδε.

Ἡ παρούσα ἡμερησίαι διαταγὴ ν' ἀναγνωσθῇ ἐνώπιον τῆς Ὁμάδος παρατεταγμένης.

Ἀλεξάνδρεια, 29 Φεβρουαρίου 1916
Ο ΓΕΝ. ΕΦΟΡΟΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ
Α. Ε. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ

(Εκ τῶν ἀπαιτήσεων πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πτυχίου τηλεγραφεῖου).

Ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πτυχίου τηλεγραφεῖου, ἀλλ' ἐδῶ θὰ περιγράψωμεν τὸν τηλεγράφων συστήματος Μόρς.

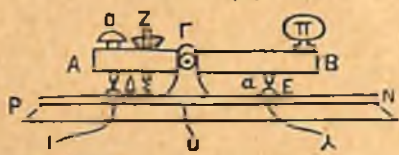
Ὁ τηλεγράφος οὗτος ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ 4 μέρη :

- 1). Τὸν πομπόν.
- 2). Τὸν δέκτην.
- 3). Τὸ ἀγωγὸν σύρμα.
- 4). Τὴν ἠλεκτρικὴν πηγὴν.

1ον. Πομπὸς (σχῆμα 1ον).

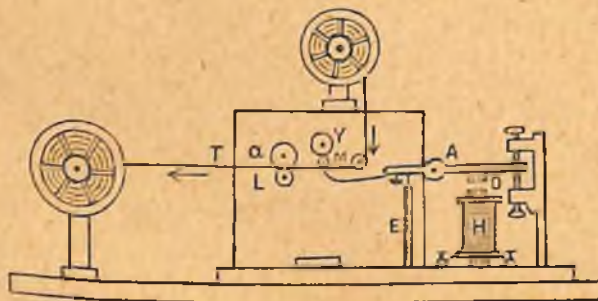
Πομπὸς καλεῖται τὸ ὄργανον ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον «πέμπομεν» δηλαδὴ στέλλομεν συνθηματικὰ σημεῖα ἀποτελεῖται δὲ οὗτος ἀπὸ ὀρειχαλκίνην ράβδον ΑΒ, ἢ ὁποῖα κινεῖται εἰς τὸν ὀριζόντιόν της ἄξονα. Τὴν

ΣΧΗΜΑ (1)

- A.B. Ὀρειχαλκίνη ράβδος
 Π. Ξυλίνη λαβὴ
 α. Ἀξίς
 Ε. Ἐλασμα ὀρειγάλκινον
 Γ. Ὀρειγάλκινον ἔλασμα χρησιμεύον νὰ κρατῇ τὴν ράβδον καὶ ἐπιτρέπον εἰς αὐτὴν νὰ κινεῖται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Στηρίζεται δ' ἐπὶ τῆς βάσεως.
 P.N. Ξυλίνη βάσις
 Z. Ἐλατήριον
 O. Κολυγίς πρὸς κανονισμὸν τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ ἀκίδος α καὶ τοῦ ἔλασματος Ε
 Δ. Ἐλασμα χάλκινον ὁμοιον πρὸς τὸ Ε
 ι, κ, λ. Μετάλλιοι ἀγωγοί.

ΣΧΗΜΑ (2)

- Π. Ἐλεκτρομαγνήτης
 T. Ταινία
 M. Κύλινδρος μικρὸς φέρον τὴν μελάνην
 α, β. Κύλινδροι ἀντιθέτως στρεφόμενοι καὶ οἱ ὁποῖοι τραβοῦν καὶ τὴν μεταξὺ τῶν ταινιῶν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν δεῖκνύει τὸ τόξον
 Α. Μοχλὸς κινητὸς καὶ ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἄκρον φέρει ἀκίδα
 O. Ἐλασμα ἐκ μαλακοῦ σιδήρου

ράβδον αὐτὴν κρατεῖ στήριγμα Γ, ὀρειγάλκινον, τοποθετημένον εἰς πλάκα ξυλίνην PN,

ἢ ὁποῖα χρησιμεύει καὶ ὡς βάσις. Εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς ράβδου ὑπάρχει ξυλίνη λαβὴ Π, ἀπὸ κάτω δὲ ἀπὸ τὴν λαβὴν αὐτὴν ἀκίς α.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τῆς ἀκίδος καὶ κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτὴν εὐρίσκεται μικρὸν τεμάχιον Ε ὀρειγάλκινον, στηριζόμενον ἐπὶ τῆς βάσεως. Πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ράβδου ὑπάρχει μία βίδα O, ἢ ὁποῖα χρησιμεύει νὰ κανονίζωμεν τὴν ἀπόστασιν τῆς ἀκίδος α ἀπὸ τὸ ὀρειγάλκινον κομμάτι Ε, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἀπὸ κάτω. Κάτω δὲ ἀπὸ τὴν βίδαν O ὑπάρχει ἄλλο κομμάτι Δ, ὅπου ἀκουμβᾶ ἢ βίδα.

Μεταξὺ δὲ τῆς βίδας καὶ τοῦ ἄξωνος τῆς ράβδου, γύρω εἰς τὸν ὁποῖον κινεῖται, ὑπάρχει ἐλατήριον Z, τὸ ὁποῖον τραβᾷ τὴν ράβδον πρὸς τὰ κάτω.

2ον. Ὁ Δέκτης (σχῆμα 2ον).

Ὁ δέκτης ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἠλεκτρομαγνητῶν Η, πάνω ἀπὸ τοὺς πυρῆνας τῶν ὁποῖων ὑπάρχει μικρὸν τεμάχιον O μαλακοῦ σιδήρου ποὺ λέγεται ὀπλισμὸς.

Ὁ ὀπλισμὸς αὐτὸς εἶναι προσηρμοσμένος εἰς ράβδον Α, τῆς ὁποίας τὸ ἄλλο ἄκρον τελειώνει εἰς ἀκίδα.

Ἡ ράβδος δὲ εἶναι τοποθετημένη μὲ τρόπον ὥστε νὰ δύναται νὰ κινεῖται καθέτως πρὸς τοὺς ἠλεκτρομαγνήτας.

Μεταξὺ δὲ τῆς ἀκίδος καὶ τοῦ ἄξωνος ὑπάρχει ἐλατήριον Ε μαλακὸν καὶ πολὺ ἐλαστικόν, τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει τὴν ράβδον νὰ κλίνει πρὸς τὰ ἔμπροσ εἰς τρόπον ὥστε ὁ ὀπλισμὸς νὰ μὴ ἀκουμβᾶ εἰς τοὺς πυρῆνας τῶν ἠλεκτρομαγνητῶν, ὅταν οὗτοι εὐρίσκωνται εἰς ἠρεμίαν.

Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν ἀκίδα εἰς τὴν ὁποίαν καταλήγει ἡ ράβδος περνᾷ ἡ ταινία πάντοτε μὲ ἰδίαν ταχύτητα. Ἐπὶ πλέον, ὅταν ὁ ἠλεκτρομαγνήτης εὐρίσκεται εἰς ἠρεμίαν, ἡ ταινία δὲν ἀκουμβᾶ εἰς τὸν τροχίσκον.

Ἀπὸ ἐπάνω δὲ ἀπὸ τὴν ταινίαν καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς ἀκίδος ὑπάρχει μικρὸς τροχὸς M, τοῦ ὅπου ἡ περιφέρεια εἶναι λεπτή καὶ ὁ ὁποῖος στρέφεται περὶ αὐτὸν, συγχρόνως ὅμως ἐπακουμβᾶ καὶ εἰς τὸν κύλινδρον Y ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται ἀπὸ πάνω καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι σκεπασμένος μὲ τσόχα.

Τὸ ὕφισμα τὸ βρέχομεν προηγουμένως μὲ κυανὴν μελάνην.

Ἐκτὸς αὐτῶν ποὺ εἶπαμε, ὑπάρχουν καὶ δύο ἄλλοι κύλινδροι α καὶ β, οἱ ὁποῖοι ἀκουμβοῦν ὁ ἓνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον καὶ οἱ ὁποῖοι στρέφονται ἀντιθέτως.

Μεταξὺ αὐτῶν θέτομεν τὴν ταινίαν T τὴν ὁποίαν καὶ σύρουν.

“Όλοι οί κύλινδροι αὐτοὶ κινῶνται μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα ἀπὸ μηχανὴν περίπου ὅπως τοῦ ὥρολογίου.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἐξαο-
τήματα δευτέρας σημασίας.

3ον. Ἀγωγὸν σύρμα

“Ὅσον διὰ τὸ ἀγωγὸν σύρμα εἶναι περιττὸν
νὰ εἴπωμεν πάρα πολλὰ ἐπειδὴ εἰς ὄλους

εἶναι γνωστὰ τὰ σύρματα τὰ ὁποῖα χρησιμο-
ποιῶνται εἰς τὰ τηλέφωνα καὶ εἰς τοὺς τηλε-
γράφους.

Τὰ σύρματα δὲ αὐτὰ κατασκευάζονται ἀπὸ
σίδηρον ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπιγαλβανισμένος
διὰ νὰ ἀποφεύγωμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
τὴν ὀξειδωσίν των.

(ἔπειτα συνέχεια)

Π. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΑΡΧΗΦΟΣ 7 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΦΑΙΔΡΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ 21

ΠΩΣ Ο ΡΕΣΗΤ ΠΑΣΑΣ ΚΙΟΥΤΑΧΗΣ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕ ΤΗΝ ΣΤΕΡΕΑΝ

Ὁ ἀγαθὸς θεὸς ἠθέλησεν ὅπως ἕνας Ὑψηλάντης πρῶτος νὰ ὑψώσῃ τὴν Σημιαίαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἕνας Ὑψηλάντης νὰ τελειώσῃ λαμπρὰ τὸ Μεγάλον Ἔργον. Στὴν Πέτρα τῆς Βοιωτίας τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1822, ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης μὲ 3000 παλληκάρια, εἶχε νικῆσῃ κατὰ κράτος ἕνδεκα τάγματα τοῦ στρατοῦ τοῦ Ρεσῆτ πασᾶ Κιουταχῆ τοῦ πορθητοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Περίεργος τύπος αὐτὸς ὁ Ρεσῆτ πασᾶς Κιουταχῆς! Φαίνεται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀγῶνος μας τῷ 1822 ὅταν « ἐξώρμησε » μὲ 6000 Ἀλβανοὺς ἀπὸ τὴν Ἄρταν κατὰ τοῦ Ἐκατοραυτοκρατορικοῦ Σώματος τοῦ Μαυροκορδάτου.

Ὁ Ρεσῆτ πασᾶς ἦτανε Τούρκος ἢ Ἀλβανός; ἦτανε πασᾶς τῆς Ἄρτας ἢ τῆς Κιουταχίας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν; Αὐτὰ ὀλίγα μᾶς ενδιαφέρουν, ἢ παραδόσεις ὅμως τοῦ ἀγῶνος μας τὸν παριστᾶ ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους, εὐφραστέρους, καὶ ἠπιωτέρους τῶν Τούρκων Ἀρχιστρατήγων κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Δὲν εἶχε τὴν ἀγερωχίαν τοῦ Ἰουσοῦφ πασᾶ Βερκόφτσουλη, οὔτε τὴν θηρωδίαν τοῦ Ὁμέρ Βρωῶνι, οὔτε τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ Μαχμαῦτ πασᾶ Δράμαλη οὔτε τὴν αἰμοβορίαν τοῦ Μπαϊρόμ πασᾶ.

Δύο Στρατάρχαι τοῦ ἦσαν ἀντίπαλοι, καὶ αὐτοὺς ἐξήλεσε κρυφά: Τὸν Χουροῦτ πασᾶ τῆς Τριπόλεως διὰ τὴν μεγαλοπρέπειάν του καὶ τὸν Πρίγκηπα Ἰβραήμ πασᾶ Μισριλῆ (υἱὸν τοῦ Μεχμέτ Ἀλή τῆς Αἰγύπτου) διὰ τὴν στρατηγικὴν του.

Τὸν δεύτερον δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ κατὰ τὴν Β' περίοδον τῆς πολιορκίας τοῦ Μεσσολογγίου. Ἡ Πύλη ἐκτιμοῦσε τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ρεσῆτ καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Πέτα (1822) εἰς αὐτὸν ἀνέθεσε τὴν καθυπόταξιν τῆς Στερεᾶς. Γνωρίζομεν πῶς ἀπέτυχε εἰς τὴν Α' πολιορκίαν τοῦ Μεσσολογγίου. Κατόπιν καθυπέταξε φαίνεται τὴν Θεσσαλίαν διότι μόνον τῷ 1824 τὸν ἐπανα-

βλέπομεν νὰ πολιορκῇ καὶ διὰ δευτέραν φοράν τὸν « φράκτιν » τοῦ Μεσσολογγίου ὅπου μιά φοῦστα παλληκαριῶν τὸν ἀπέκρουσε. Φαντάζεσθε τὴν χολὴν φαρμακερὴ θὰ ἦ-
πιε ὁ Κιουταχῆς ὅτε εἶδε τὸν εἰρώνα ἀντιπαλόν του Ἰβραήμ νὰ « ἔρχεται » συνεπίκουρος.

Ἦστερα ἀπὸ τὴν πτώσιν τοῦ ἐνδόξου φράκτου, ὁ Ρεσῆτ ἔλαβε διαταγὴν ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ Ἰβραήμ διότι Τούρκοι, Ἀλβανοὶ καὶ ἀράπηδες δύσκολα συνείθιζαν. Καὶ ὁ μὲν Ἰβραήμ ἦρθε στὸν Μωρητᾶ καὶ ἔστησε τὸ στρατηγεῖόν του εἰς τὴν Τρίπολιν, ὁ δὲ Ρεσῆτ πασᾶς ὤρμησε κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, τὸν τελευταῖον προμαχῶνα τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Στερεάν.

Ἦπεσεν ἢ Ἀθήνα καὶ ἢ Ἀκρόπολις, ἔπεσε καὶ ὁ Καραϊσκόκ. Ὁ Κιουταχῆς ἐθράμβευε μὰ ὄχι γιὰ πολὺ. Ἡ Εὐρώπη μᾶς εἶχε λυπηθῆ. Ἡ Εὐρώπη ἐσυγκινῆθη ἀπὸ τὴν ἀναλαμπὴν τῆς φλόγας τοῦ Μεσσολογγίου. Ἡ Εὐρώπη τοῦ μὲ περιφρόνησι μᾶς ἐχαρακτήρισεν τῷ 1822, « Ἀντάρτας κατὰ τῆς Ἀρχῆς τῶν Κυρίων των », ἀπεφάσιζε ἕστερα ἀπὸ πέντε χρόνων χυμὸ αἱμάτων ποῦ ἕνα γίδι θὰ κολυμβοῦσε, ἕστερα ἀπὸ κατακομιτασμοῦ μισοῦ ἐκατομμυρίου γυναικοπαίδων, γέρον, καὶ νιῶν, ἕστερα ἀπὸ φωτιὰ καὶ μαχαίρι, ἀπὸ ξεριζωμὸν κάθε δένδρου καὶ σπορτοῦ, ἕστερα ἀπὸ τόσα βάσανα μᾶς ἐλυποῦνται καὶ μᾶς ἀνεγνώριζε ἀνεξαρτήτους.

Ἄλλοίμονον! Τὸ ἐν πέμπτον τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ ἦτο μόνον εὐεῖθερο.

Κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1828 ὁ στρατηγὸς Μαιζὼν ἠνάγκασε τὸν Ἰβραήμ νὰ φύγῃ στὴν Αἴγυπτον. Καὶ ὁ Αἰγύπιος Πρίγκηψ καταχλωμένος κατὰ τῶν ἀναξίων Συμμάχων του, ἐπέστρεψε κοντὰ στὸν πατέρα του: τοὺς εἶχε μάθῃ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς ἔστρωσε καλὰ στοὺς πολέμους τῆς Συρίας (1832 - 1839)

Στὴν Στερεάν ἔμεναν ἀκόμη 15 τάγματα

τουρκοαλβανικού στρατού υπό τον Ρεσίτ Κιουταχίη. Ἐνδεκα τάγματα κατέστρεψε ὁ Ὑψηλάντης στήν Πέτρα. Καί ὁ Ρεσίτ πασᾶς δὲν τὸ κουνούσε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα παρ' ὅλας τὰς ἀπειλὰς τοῦ Μαιζῶνος ὅτι θὰ ἤρχετο καὶ στὴ Στερεὰ νὰ τὸν «σερβίρη» καὶ αὐτόν. Ὁ Κιουταχίης ἦτο τῆς παλαιᾶς σχολῆς Τοῦρκος καὶ διπλωμάτης τῆς κουτοπονηριάς. Εἰς τὸν ἀπεσταλμένον τῶν Δυνάμεων ἔλεγε :

— Μὰ τί νὰ σᾶς κάμω, τζάνουμ. Τὸ Δοβλέτι ἀκόμη δὲν μοῦ δώκε κομάντο νὰ φύγω γιὰ τὴ Ρούμελη. Προσκυνῶ μόνο τὰ Χάτ Χουμαγιούν τοῦ Ρούμελη Ἀσκερί Σιρδάρ (Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πέραν τοῦ Ἀξιοῦ). Ὁ Φραντσέζος, ὁ Μόσκος καὶ ὁ Ἰγγλέζος ἀκόμη τζάνουμ δὲν πῆραν τὸ Σταμπούλ γιὰ νὰ με διατάξουν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μπεζιμγερό μου (τόπο) Μοῦ λές ὅτι οἱ ἀντάρται τοὺς κάνουνε κρωλῆκι (βασίλειο). Ἐγὼ τέτοιο χαμπέρι δὲν ἀγροίκησα ἀπὸ τὸ Δοβλέτι μου.

Καὶ ὁ ἀπεσταλμένος ἔφρευγε. Πήγαινε ἀπεσταλμένος τοῦ Ὑψηλάντη. Ὁ Κιουταχίης τὸν δεχούντανε μὲ προθυμία. Ἡ παράδοσις μᾶς τὸν παριστᾷ ὡς τύπον ὠμμορφάνθρωπου ὀθωμανοῦ, εὐγενοῦς, ἀπαθοῦς καὶ περικουμπητοῦ. Ἦτανε ἄτρομος. Στὴν πολιορκία τῶν Ἀθηνῶν ἔτρεχε τὰ προχώματα μὲ τὴ χρυσὴ στολὴ του.

— Κουζούμ (ψυχὴ μου), ἔλεγεν εἰς τὸν Ἕλληνα, νὰ πῆς πολλὰ μαντάτα τοῦ Κνιάζη σου (πρίγκηπος) καὶ νὰ τοῦ πῆς ὅτι ἀδύνατο νὰ παρακούσω τὸ Δοβλέτι. Νὰ ἔτσι νὰ κολαστῶ αἰώνια (καὶ ἄρπαζε τὰ γένηια του). Καὶ ἔπειτα γκιουζοῦ μου (μάτια μου) ἀντὶ νὰ προσκαλεῖτε τοὺς Φράγκους στὴν πατριδα σας δὲν ἔρχεστε νὰ κάνωμε εἰρήνη μόνοι μας, νὰ ἴμεθα ἓνα κορμὶ καὶ ἓνα σακοῦλι καὶ ὁ Πατισάχ μας νὰ εἶναι Κράμης σας καὶ ἐγὼ Βεζύρης σας ;

— Σπολλάτη πασᾶ μου ἔλεγεν εἶρον καὶ ὁ Ἕλλην Ἀρματολὸς καὶ ἔφρευγε.

Ὁ Ὑψηλάντης καὶ τὰ ἄλλα παλληκάρια ἀηληλίζοντο. Καὶ ἔπειτα εἶχον τὴν φιλοτιμίαν αὐτοὶ νὰ διώξουν τὸν ἐχθρὸ καὶ ὄχι ὁ στρατάρχης Μαιζῶν ἢ ὁ Τζώρτζ. Ἐξαφνα ὁ Ὑψηλάντης εὗρεν. Ὁ Κιουταχίης ἦτανε καὶ μὲν ἄτρομος ἀλλὰ πρὸς τὸ θεαθῆναι καὶ νὰ βρεκλαμαρίζη πρὸς τοὺς στρατιώτας του. Κατὰ βάθος ἐφοβεῖτο διὰ τὸ ἄθλιο σαρκίον του.

Τί ἔκανε λοιπὸν ὁ Ὑψηλάντης ; Αὐτὸ ἐπίσημα δὲν τὸ ἀναφέρει ἡ Ἱστορία.

Ἐνα δεῖλι ὁ Κιουταχίης ἔπινε νευρικὰ τὸν ναργιλὲ του περιμένοντας βέβαια τὸ «κουμάντο» ἀπὸ τὸ Δοβλέτι, ὅταν ἐμβαίνει στὴ σκηνὴ τοῦ Ἕλλην ἀξιωματικοῦ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ καὶ τὸν χαιρετᾷ ψυχρὰ, ὁ Κιουταχίης κτυπᾷ τὰ παλαμάκια.

— Γκέλ, γκέλ, καφέ καὶ τσιμποῦκι τοῦ Γιούσμπαση (ἐκατοντάρχου).

Ὁ ἀξιωματικὸς ὅμως τὸν ἐσταμίτησε καὶ ἄρχισε :

— Βεζύρη Ρεσίτ πασᾶ, ὁ Σιρδάρης τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ μὲ ἐπιφορτίζει νὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅτι ἐὰν τόσο καιρὸ ἔκάναμε τσιριμόνιες ποῦ μᾶς γελοῦτες μὲ τὸ σήμερον μὲ τὸ αὐριον, μὲ τὸ κομάντο τοῦ Δοβλετιοῦ, νάγες χάρι ποῦ σαράννα χιλιάδες Φραντσέζοι καὶ ἄλλες τόσες Ἰγγλέζοι δὲν εἶχαν θάσει μαζύ μας.

Ὁ καλὸς ὁ Κιουταχίης τὰ ἔχασεν. Ὁ δύστυχος δὲν εἶχε παρὰ ἕξ μπουλούκια (τάγματα).

— Παιδί μου, εἶπε στὸν ἀξιωματικὸ, μὲ τρομάζεις. Μὰ γιατί νὰ φωνάζετε τοὺς ξένους. Ἐμεῖς εἴμεθα σὰν μουσαφίριδες κοντά σας. Τὸ Δοβλέτι θέλει μόνο τὸ χαράτσι καὶ σεῖς θὰ ζῆτε ζωὴ χαρισάμενη. Μὰ μὴ μοῦ λές πῶς φράγκικα μπουλούκια μᾶς πλάκωσαν γιατί τὰ χάνω.

Καὶ γούρλωνε τρομαγμένα μάτια ὁ κακομοίρης.

Ὁ Ἕλλην τὸν ἐβλεπε καλά. Ὁ Κιουταχίης κῦτταζε σὰν βλάκας τὸν ναργιλὲ καὶ μουροῦσε :

— Δὲν μᾶς ἔφθαναν οἱ Μοσκόβ στὴν Ἀδριανούπολι μόνον καὶ οἱ Φράγκοι τῶρα ἔκαναν μπαϊράκι.

Καὶ μὲ ψηλὴ φωνὴ ἄρχισε :

— Βαί, βαί, τζάνουμ, τί μοῦ λές αὐτοῦ. Δὲν ἔλαβα ἀκόμη τὸ χὰτ σερίφ...

— Εἰδοποιήθης κατὰ τὰ κανονισμένα. Αἴριο πρῶτ ἢ ἐπίθεσις θ' ἀρχήση.

— Μὰ κουζούμ...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθε γελώντας κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του.

Ἡ πονηριά τοῦ Ὑψηλάντου πέτυχε. Ὁ Κιουταχίης «ταχέως» τῶστρηψε γιὰ τὴ Λαμία. Καὶ ἔτσι τὸ κομάντο καὶ ἡ τούρκικη διπλωματία τοῦ Κιουταχίη ἀπέτυχαν. Καὶ κινένας Τοῦρκος δὲν ἔμεινε πλέον στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Κιουταχίης ἀπὸ τὴν Λαμία ἐκλήθη στὴν Κωνσταντινούπολι νὰ δώσῃ λόγον τῶν ἄθλων του ἀπὸ τοῦ 1822. Ποιὸς ξέρει τί ὑπῆρξε τὸ τέλος του. Τῷ 1834 Μέγας Βεζύρης ἦτο κάποιος Ρεσίτ πασᾶς. Νὰ ἦτο αὐτός ; Οὕτως ἢ ἄλλως αὐτὸς ἐπρότεινε εἰς τὸν Σουλτάνον Μαχμουτ νὰ στείλῃ δῶρον εἰς τὸν Βασιλέα Ὁθωνα μιὰ ἀδαμαντοκόλλητο σπάθη καὶ νὰ προτείνῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας συμμαχίαν... ἐναντίον τοῦ Ἰβραήμ πασᾶ τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὁποῖος εἶχε κατακουρελιάσῃ τοὺς Τοῦρκους στὴ Συρία.

(Διασκευὴ Ἱστορίας)
Καῖρον.

Θ. Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΣΩΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Καθαρὰ Δευτέρα.

Τῆ πρώτη μέρα τῆς Σαρακοστῆς μιὰ παρῆα Ἀρχηγῶν καὶ Ὑπαρχηγῶν, ποῦ κατὰ τύχη βρεθῆκαμε τὸ πρωτὶ στὸ Κέντρο, σκεφθῆκαμε νὰ πᾶμε μιὰ διασκεδαστικὴ ἐκδρομὴ στὸ Ἀμπουκίρι. Μιὰ καὶ δυὸ συμφωνοῦμε καὶ χωρίζομαστε γιὰ νὰ πᾶμε νὰ ψωνίσουμε ὅτι μᾶς χρειάζονται. Ἄλλος γιὰ ψωμί, ἄλλοι γιὰ ἔληδες, χαλβᾶ, κρομμύδια φρέσκα, σῦκα ξερὰ, πιπεριές, τουρσιά, καὶ τὰ ρέστα τῆς νησιόσιμης λίστας. Γενικὴ συγκέντρωση εἰς τὸ Σῶμα εἰς τὰς 12 παρὰ 10, γιὰτὶ μεσημέρι ἀκριβῶς θὰ ἔφευγε τὸ τραῖνο. Παρ' ὅλη ὅμως τὴ βία μας, μόλις κατορθώνομε νὰ ξεκινήσουμε στῆς 12 παρὰ 5, φορτωμένοι πάνω σὲ δυὸ ἀμάξια. Εἰμεθα ὅλοι παρόντες ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ὑπαρχηγὸ Μπακόπουλο τῆς 4ης, ποῦ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμα. Εἴχαμε ἀπελπισθῆ πιά γιὰ τὸν ἐρχομὸ του ὅταν μᾶς προκάνει ἕνα τρίτο ἀμάξι φέρον τὸν ἀναμενόμενον καθὼς καὶ τὰ ψώνια ποῦ εἶχε ἀγοράσει.

Ἐπὶ τέλους φθάνομε στὸ σταθμὸ. Μόλις προφθαίνομε νὰ ἀγοράσουμε εἰσιτήρια καὶ ν' ἀνεβούμε στὸ βαγόνι, καὶ ἡ καμπάνα τοῦ σταθμοῦ κτυπᾶ τὴν ἀναχώρηση.

Τὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ποῦ χρειάζεται ὁ σιδηρόδρομος γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ Ἀμπουκίρι, πέρασαν ὅλο γέλοια, ἀστεῖα, τραγουδία, ἐξυπνάδες, κουταμάρες καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

Ὁ μόνος ποῦ δὲν ἔλαβε πολὺ μέρος σ' αὐτὴν τὴν μεγάλη πανδαισίᾳ ἦταν ὁ ὑποφαινόμενος ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑψηλὴ φροντίδα νὰ περιποιηθῆ τὰ ξηρὰ φρούτα... μὴν τυχὸν καὶ πάθουν τίποτε κακό!! Γιὰ περισσότερη μάλιστα ἀσφάλεια ἕνα μεγάλο μέρος βρῆκε καταφύγιο στὸ στομάχι τοῦ γράφοντος τίς κρυάδες αὐτὲς, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὸ μυρισθοῦν οἱ ἄλλοι.

Τέλος πάντων, φθάνομε στὸ Ἀμπουκίρι. Ὁ Ἀρχηγὸς κ. Κωνσταντινίδης ἐπιφορτίζει ἕνα Ὑπαρχηγὸ νὰ ρωτήσῃ τὸν σταθμάρχην τὸ ὥραριον τῶν τραίνων μὴ τυχὸν καὶ μείνομε ἀμανάτι ἀπάνω. Σὲ λίγο ὁ ἀπεσταλμένος γυρνᾷ.

— Ἐ λοιπόν ;

— Τὸ τελευταῖο φεύγει στὰς 10, ἀλλὰ εμεῖς δὲν ἔμποροῦμε νὰ πᾶμε μ' αὐτό.

— Γιατί ;

— Γιατί δὲν πέρνει... ζῶα.

Ἐὰν ὅμως γελοῦμε εμεῖς τὰ στομάχια μας δὲν σκέπτονται σὰν ἐμᾶς, πράγμα ποῦ μᾶς

βιάζει νὰ πᾶμε νὰ στρωθοῦμε στὴν ἀκρογιαλιά καὶ ν' ἀρχίσωμε τὸ φαγοπότι.

Καλὰ τὰ νησιόσιμα φαγιά ἀλλὰ τσουχτερὰ λιγάκι. Λιγώνει κανεὶς χωρὶς νὰ χορτάσῃ.

— Ἐ! ἄκου δῶ ! λέγει κάποιος τοῦ διπλανοῦ του, γιὰ πέρασέ μου ἕνα «στρίχνον ὀξύθυμον.»

— Τί ἔκαμε λέει ; ! Στὰ καλά σου εἶσαι ; !

Γιὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπο νὰ ψάχνετε τὸ λεξικὸ σᾶς λέγω ὅτι στρίχνος ὁ ὀξύθυμος δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν πασίγνωστη... πιπεριά.

Τελείωσε τὸ φαγί, κρύψαμε ἐννοεῖται καὶ μερικὰ πράγματα γιὰ τὸ βράδυ, καὶ τὸ ρίξαμε στὸ παιγνίδι, τὴν πρωτηλιά.

Κάποιος ὅμως ποῦ βρέθηκε νὰ εἶνε κάτω ὅταν παίζαμε τὸν «παληοκαφενέ», ἔκαμε ὄρκο νὰ μὴν τὸ ξαναπαίξῃ τὸ παιγνίδι αὐτό. Μὴν γυρέψτε νὰ μαντεῖσετε ποιὸς εἶνε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν εἶνε ὁ κ. Πίκιας !!

Ὁ καιρὸς ἦταν ἀληθινὰ ἐξαισιος. Ὁ οὐρανὸς καθάριος, ἡ θάλασσα σὰν τὸ λάδι, ὁ ἥλιος σὲ ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια !

Ὅλα αὐτὰ μᾶς ἔκαμαν ν' ἀρχίσωμε ὅλοι μας τὸ τραγοῦδι, ἐνῶ μᾶς συνῶδευε γλυκὰ καὶ ἀρμονικὰ μιὰ κιθάρα. Τραγουδοῦσαμε ρομαντικά—ὅλοι ὅσοι βρεθῆκαμε ἐκεῖ ἔτυχε νὰ εἴμαστε ρομαντικοὶ—στὴν ἀμμουνδένι πεδιάδα ποῦ ἔθαψε τόσα κορμιά παλληκαρῶν καὶ ποῦ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ θοῦριμβο τοῦ Νέλσωνος.

Ἡ ὥρα ὅμως τοῦ φευγιοῦ πλησίαζε. Ἀνεβαίνουμε πάνω στὸ φρούριο κι' ἀπὸ κεῖ ψηλὰ βλέπομε τὴν δύσι τοῦ ἡλίου. Τί ὠραῖο θέαμα ! Ὁ κ. Πίκιας, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, εἶνε ἔτοιμος νὰ εὐχηθῆ κάτι τὴ στιγμὴ ποῦ κ' ἡ τελευταία ἀχτίδα τοῦ ἡλίου χάνεται μὲς' στὴ θάλασσα, γιὰτὶ κατὰ τὴν γνώμη τῶν... λαδικῶν καὶ τοῦ κ. Βουρβούλια τῆς 3ης, τότε ὅτι ζητήσῃ κανεὶς τὸ ἀποκτᾷ.

Ἄλλὰ δυστυχῶς ὁ κ. συνάδελφος ἔχασε τὴν μοναδικὴ αὐτὴ εὐκαιρία γιὰτὶ τὸν ἀποσχολήσαμε μὲ τῆς κουβέντες μας. Τί νάθελε ἀράγε νὰ γυρέψῃ ; !

Τέλος πάντων ἀποφασίζομε νὰ πᾶμε κατὰ τὸ σταθμὸ. Ὁ κ. Πίκιας προηγεῖται καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μόνος του καὶ τραγουδᾷ χτυπῶντας τὴν κιθάρα.

Στὸ σταθμὸ ἀνταμώνομε μερικοὺς προσκόπους ἐν στολῇ. Εἶνε ἡ 3η Ἐνωμοτία τῆς 1ης Ὁμάδος. Τοὺς μοιράζομε κάμποσα

σῦκα ποῦ ἔμειναν στὰ σακκίδια καὶ ποῦ τοὺς ἔκαναν πολὺ καλὴ ἐντύπωση, καθὼς φαίνεται.

Ὁ κ. Πίκιας, ποῦ εἶνε στὰ κέρφια του, μοιράζει χειραψίες ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ.

Στέλνουμε ἓνα ὑπενωμοτάραχη, τὸν Μπενάκη, νὰ μᾶς φέρη νερὸ ἀπὸ ἓνα σπίτι. καὶ σὲ λίγο τὸν βλέπουμε νὰ γυρνᾷ βασιτώντας ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι τὸ παγοῦρι κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἓνα... ψάρι τηγανητὸ ποῦ τοῦ προσέφεραν.

Μιά σφυρίκτρα ἀκούεται ἀπὸ μακριά. Εἶνε τὸ τραῖνο ποῦ ἔρχεται νὰ μᾶς πάρη.

Μπαίνομε μέσα φύρδην μύγδην καὶ στριμοχνώμαστε στὴ γωνιά. Ξεκινοῦμε.

Στὸ δρόμο, μέσα στὸ στενὸ διάδρομο τοῦ βαγονιοῦ, τὸ στρώνουμε στὸ χορὸ.

— Καροτσέρι, καροτσέρι...

Ἄλλὰ τὸ νόστιμο ἦταν ὅταν ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ τραίνου, καθὼς καὶ ἓνας ἄλλος παριστάμενος ἐφέντης, ἐνθουσιασθέντες κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴ τρέλλα ποῦ μᾶς εἶχε κυριεύσει ὅλους μας, ἀγκαλιαστήκαν κι' αὐτοὶ μαζί μας καὶ χόρευαν ὅσο μπορούσανε καλλίτερα τὸν ἑλληνικὸ χορὸ.

— Γιὰ σαλάμ, γιὰ σαλάμ!!

Σὲ κάθε σταθμὸ ὁ κ. Πίκιας ἀπὸ τὸ παροθύσιο ἔπιανε κουβέντα μὲ τὸ σταθμάρχη. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι ὅλοι τὸν εὗρισκαν ἀξιαγάπητο.

Ἐπὶ τέλους τὸ τραῖνο ἔφθασε στὴν Ἀλεξάνδρα κι' εἶτσι τελείωσε αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ ποῦ θὰ μείνη ἀλησμόνητη σὲ ὅσους ἔλαβαν μέρος.

Αἱ Διαλέξεις τοῦ κ. Χοῦδᾶ.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Προξενικοῦ Δικαστηρίου κ. Χοῦδᾶς, ὅστις τυγχάνει καὶ ἐνθερμος θιασώτης τοῦ Προσκοπισμοῦ, εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσίνη νὰ ἀναλάβη νὰ διδάξῃ τοὺς Προσκόπους περὶ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου Δικαίου.

Αἱ διαλέξεις τοῦ κ. Χοῦδᾶ, γίνονται κάθε Τρίτην ἑσπέρας προσελκύουν δὲ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Προσκόπους καὶ πολλοὺς ξένους.

Ἐκ τῶν τακτικῶν ἀκροατῶν σημειώνομεν τὴν Δθα Δικαίου, τοὺς ὑποπροξένους κ. κ. Καψαμπέλην, Σαλταφέραν, Λιάτην τὰς κ. κ. Ταταράκη, Κ. Θ. Ράλλη, Δέλτα, τὸν ἀνακριτὴν κ. Θεοφίλου, τοὺς δικηγόρους κ. κ. Μαυρογένην, Σοκόλην καὶ Ταταράκη καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν ὁποίων μᾶς διαφεύγουν τὰ ὀνόματα.

Τὸ νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν κ. Χοῦδᾶν θὰ ἦτο ὅλως μάταιος κόπος,

γιατὶ ὅσα λόγια καὶ ἂν ποῦμε δὲν θὰ διερμηνεύσωμε παρὰ μέρος τῆς εὐγνωμοσύνης ποῦ ξεχειλίζει τὴν καρδιά μας.

Εἰς τὸ Ἄμπουκιρ.

Τώρα ποῦ ὅλα τὰ μέρη κατελήφθησαν ἀπὸ τὸν στρατὸ, ἡ προτίμησις ὅλων τῶν Προσκόπων γιὰ ἐκδρομὰς εἶνε στὸ Ἄμπουκιρ. Σχεδὸν κάθε Κυριακὴ εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ βρεθῇ κάποιος Ὀμάς στὸν ἔτδοξο κάμπο, ποῦ θυμίζει τὴσες δόξες. Βρεθῆκε μάλιστα καὶ μιὰ Ὀμάς—ἡ 5η ποιὰ ἄλλη!—ποῦ ἀπεφάσισε νὰ πάη ὡς ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια. Καὶ τὰ κατάφερε. Ξεκίνησε στὰς 5 τὸ πρωὶ καὶ ἔφθασε στὰς 10 περίπου. Οἱ πρόσκοποι κάθε ἄλλο παρὰ κουρασμένους ἔνοιωθαν τοὺς ἑαυτοῦς των. Καὶ ἔχουν σκοπὸν νὰ ξαναπαῖν.

ΓΕΩΡΓ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ ΑΑ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΣΤΗ ΖΩΟΔΟΧΟ ΠΗΓΗ

Ἀπὸ πολλὰς μέρες λογαριάζαμε τὴ πρώτη ἐκδρομὴ τοῦ φετεινοῦ χειμῶνα.

Καὶ σὲ κάθε μας Δευτεριάτικη συνεδρίασι στὸ σπίτι τῆς Ἐφόρου μας κ. Ι. Α. Θεοδοροπούλου, μέσα στὸ πλέξιμό μας, ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν ἔπερτε κ' ἡ ἐρώτησι:

— Πότε θὰ πᾶμε ἐκδρομὴ; Πότε θὰ βρεθῇ μέρα ταιριαστὴ γιὰ ὅλες;

Ἐπὶ τέλους, ἡ μέρα αὐτὴ βρεθῆκε.

Ἦταν ἡ περασμένη Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Ἀντρέα. Καιρὸς ἔκτακτος μὲ λιανὰ ποῦ σὶν νὰ τὴν εἶχαμε παραγγεῖλει.

Εἶχαμε ὀρίσει στὶς ὀκτὼ νὰ συναντηθοῦμε στὴν Ὀμόνοια. Καὶ τὴν ὥρα ποῦ τὸ ρολόι ποῦ εἶν' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ σπίτικι ἔλεγε 8 1)2, ἔμεῖς κινούσαμε γιὰ τὴν ἐκδρομὴ μας. Πήραμε συνέχεια τὸ τράμι κ' εἶτσι ξεκούραστα φτάσαμε ὡς τὸ Παγκράτι.

Κι' ἀπὸ δῶ πειὰ ποῦ δούλεψαν τὰ πόδια μας ἀρχίζει ἡ καθαντὸ προσκοπικὴ ἐκδρομὴ μας.

Ἀρχίζει νὰ μυρίζει χωρὶ ὅσο προχωροῦμε.

Σπιτάκια μικρούτοιχα, άσπρισμένα, με τις λουλουδοστολισμένες αδλίτσες τους, γυναίκες στις πόρτες με μωρά στην άγκαλιά, και χίλια άλλα άκόμα που βλέπουμε, μās μεταφέρουν στην ήρεμη ζωή της έξοχης, απ' την αντίθετη της Αθήνας. Παιδιά και σκυλιά— που είναι πλήθος—βγάζουν τα κεφαλάκια τους απ' της πόρτες να μās δοῦνε με περιέργεια.

Κ' έτσι κουβεντιάζοντας με πολὺ κέφι φτάσαμε στη Ζωοδόχο Πηγή, χωρίς καθόλου να τὸ νοιώσουμε.

Φτάνουμε τὴν ὥρα που εἶν' ἀκόμη στην ἐκκλησία. Μείναμε κάμποσο ἐκεῖ γιὰ ν' ἀκούσωμε. Κ' ἡ φωνὴ τοῦ παπᾶ στην ἐρημιὰ ἐπιβλητικῶς ἀκούεται.

Καὶ τώρα πρέπει νὰ δοῦμε τί ἔχουμε μπρός μας.

Ὅλα μās λένε πῶς εἶναι πολὺ ρωμαντικὸ μοναστήρι ἡ Ζωοδόχος Πηγή. Στὴ θεοὶ που εἶναι κάτω απ' τὸν Ὑμητὸ καμμιὰ ἐμμορφιὰ δὲν τοῦ λείπει. Ἔχει πεντακόσια χρόνια στὴ πλάτη του, κ' εἶναι πάνω σ' ἕνα βουνάκι χτισμένο. Ἄσπρο, καθαρὸ, συμπαθητικὸ, στολισμένο με ἀρκετὴ πρασινάδα.

Τοῦ δίνει παραπάνω μεγαλοπρέπεια ἡ μοναξιά του.

Μέσα δὲν ἔχει πολλοὺς καλογέρους. Ἔνας καὶ μοναχὸς ἡγούμενος, ὁ Πατὴρ Καλλιόπιος, με τὴν ὑπηρεσία του, φαίνεται νὰ τ' ἀγαπᾶ πολὺ. Εἶναι με τοίχους ψηλοὺς προφυλαγμένο. Μόλις μπαίνομε ἀντίκρου ἡ ἐκκλησοῦλα. Ἀριστερὰ 3—4 κελλιὰ καὶ δεξιὰ ἕνα μικρὸ καφενεῖο. Κάτω ἀπὸ τὰ τόσα πεῦκα που ἔχει, βρίσκονται σκορπισμένοι πάγκοι καὶ τραπεζάκια γιὰ τίς συχνὲς βίζιτες που τὸ θυμοῦνται. Κ' ἕνα σκυλὶ μεγάλο ἀσπρόμυρο, που τὸ φωνάζανε Μόρτη, τριγυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Τᾶδαμε ὅλ' αὐτὰ σὲ μιὰ στιγμὴ, χωρίς νὰ ξεχάσωμε καὶ τὴ δουλειὰ μας. Τοὺς στρατιῶτες μας δηλαδὴ, τίς κουκούλες που τοὺς πλέκαμε.

Φεύγομ' ἀπὸ κεῖ. Πᾶμε σ' ἕνα ἄλλο βουνάκι καὶ στρωνόμαστε στὴ δουλειὰ. Καὶ τὸ μεσημέρι θυμόμαστε καὶ τὸν ἑαυτὸ μας. Τρῶμε με πολλὴ ὄρεξι καὶ γυρίζομε στοῦ Μοναστηριοῦ τὰ πεῦκα.

Κάτω απ' τὴν ὄμορφη τους μυρωδιὰ πίνουμε τὸν ἀπογευματινὸ καφέ μας καὶ τρῶμε λουκούμια που εἶναι τρατάρισμα ἀπὸ τὸν Δέσποτα, μās λέει ὁ ὑπηρέτης που τᾶφερε.

Καὶ πάλι στὴ δουλειὰ. Δουλειὰ που ἡ κ. Θεοδωροπούλου πάλι φρόντισε νὰ μὴν ἀφίση καθόλου μονότονη. Τὸ τιγάρι της ἔκρυβε μιὰ εὐχαρίστησι που ἔξαφνα μās παρουσιάζει. Εἶναι τὰ διηγήματα τοῦ Καρναβίτσα που τόσο μās ἐνθουσιάζουνε με τὴ φυσικότητα καὶ τὴ χάρι που εἶνε γραμμένα. Μιὰ ἀπὸ μās πάντα διαβάζει κ' ἡ ἄλλες πιά ὄλο αὐτιά. Ξεχνιόμαστε ἐκεῖ. Καὶ μόνο σὲ λίγο, λίγη δροσοῦλα, που μās θύμησε πῶς τὰ πεῦκα δὲν κάνουν σὲ κάθε ὥρα καλὴ συντροφιά, μās ἔκαμε νὰ διακόψωμε. Παίρνομε κνηγὶ τὸν ἥλιο που λίγο ἀκόμη θὰ χαροῦμαστε καὶ βρίσκομε μέρος που δὲν χάνομε οὔτε στάλα. Γύρω μας βουνὰ καὶ μακρὰ μιὰ γωνιὰ ἀπὸ θάλασσα. Θάλασσα που ὅπως πέφτει ὁ ἥλιος ἀπάνω της σάν νὰ τὴς ἔχουν χύσει ὀκάδες λεωμένο ἀσημι. Θαμπώνει τὸ πολὺ της λουσό, καὶ δὲ σ' ἀφίνει νὰ τὴν καμαρώσης.

Μαζὲ με τὴν τόση εὐχαρίστησι σὲ κείνο τὸ μέρος ἔχομε κ' ἄλλη ὠφέλεια. Μαθαίνομε ἀπὸ δυὸ γυναῖκες γιὰ κάτι χόρτα που γιαιτρεύουν τίς νευραλγίες. Μās τᾶπανε Ἀγούδορα καὶ Λαροκιμιτιά.

Μὰ ὅμως βραδνάζει πειὰ κ' εἶναι ὥρα μας. Μαζεύομε τὰ πράγματα μας καὶ φεύγομε.

Γυρίζοντας πρὸς τὸ Παγκράτι ἀντικρῶμε τὴ σημαντικώτερη ὄμορφη. Τὴν ὄμορφη Ἐκείνη που μαζὲ με τὸ θαυμασμὸ φέρνει καὶ συγκίνησι. Τὴν Ἀκρόπολι.

Αὐτὴ περιγραφή δὲ σηκώνει. Τὴν περιγράφει τ' ὄνομά της μοναχὸ καὶ κάθε παραπάνω θὰ τὴν ἀδιζήση.

Καὶ τώρα δὲν ἔχομε πειὰ τίποτε καινούργιο νὰ δοῦμε.

Νωρίς-νωρίς, φτάνομε στὴν Ἀθῆνα δλόχαρες καὶ ξεκουρασμένες. Χαιρετοῦμε τὴν κ. Θεοδωροπούλου που πῆς τὴ χρωστοῦμε δλόκληρη τὴν τόσο πετυχημένη αὐτὴ ἐκδρομή, καὶ περιμένομε ἀνεπτόμονα τὴν ἄλλη.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

1ον. Προσκοπικῶν Βιβλίων

Καταστατικόν Κανονισμὸς Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων	Γ.Δ.	5
Ἐγκύκλιον Προσκόπου		7
Ἐγκύκλιον Προσκόπου Τοπογράφου		4
Ἐγκύκλιον Ἀρχηγοῦ Ὁμάδος		5
Παιδιά καὶ Ἀσκήσεις		3
Ἐγχειρίδιον Ἀσκήσεων καὶ Πεζικῶν Γυμνασίων		3
Ὀδηγία πρὸς τοὺς Ἀρχηγούς Ὁμάδος		3
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Σηματοτηλεγραφητοῦ		0.5
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Σαλπυκτοῦ		0.5
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Ποδηλάτου		0.5
Σειρά τῶν τελευταίως καθορισθέντων ἀπαιτήσεων 38 πτυχιῶν εἰδικότητων		0

2ον. Ἐντύπων διὰ τὰ Σώματα

Αἰτήσεις Κατατάξεως Προσκόπων, αἱ 200		15
Προκαταρκτικαὶ Γνώσεις μαθητευομένων Προσκόπων, τὰ 100 ἀντίτυπα		20
Ἐντυπα Μαθήματα Σημάτων διὰ Βραχιόνων τὰ 20 ἀντίτυπα		20
Ἐντυπα Μαθήματα Τηλεγράφου Μόρσ, τὰ 50 ἀντίτυπα		10
Ἐβδομημερῖαι Ἀναφοραὶ Ἀρχηγῶν πρὸς τὴν Τοπικὴν Ἐπιτροπὴν, αἱ 50		10
15)θήμεροι Ἀναφοραὶ Τοπικ. Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν αἱ 20		10
Δελτίον Ταυτότητος		0.2
Βιβλίον ἐνοσημῶν		6
Φύλλον ἐνοσημῶν		5
Ἕμνος τοῦ Σώματος		5
Ἐντυπον Πτυχίον Ἀρχηγοῦ		—
» Ὑπαρχηγοῦ		—
Ἐντυπα Πτυχία Δοκίμου Πρ. τὰ 25		10
» Προσζ. Β' Τάξ. τὰ 25		10
Πρόχειρον Μητρώον ἀρχηγῶν ὁμάδος (ἀδελτῶν) τὰ 100 φύλλα		10
Πρόχειρον Μητρώον ἀρχηγῶν ὁμάδος (δι' ἐν ἔτος, —δεμένον).		8
Φύλλα Μητρώου Ὁμάδος τὰ 25		10

3ον. Ἄλλων Εἰδῶν

Ἀστὴρ (διὰ τοὺς πύλους) ἕκαστος		0.5
Φοῖνιξ ἕκαστος		1
Ταινία Δοκίμων μετὰ τὰς λέξεις «Ἔσο Ἔτομος»		0.7
Ἀστὴρ ἐτησίως ὑπηρεσίας		1
Σήματα Ἐπιτροπῶν, Μελῶν Περιφερειακῶν καὶ Ἰστικῶν		2
Σημαία Ὁμάδων, ἕκαστη		95
Σήματα Ἐνωμοτιῶν ἕκαστον		3.5
Ἐξαρτήματα κοντοῦ σημαίας		37
Πέντε Πτυχιῶν Εἰδικότητων εἰς 4 φύλλα		5
Σφραγίδες Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς		70

4ον. Ἐγκυκλίων

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Αἰγύπτου ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἐπιτροπῶν Αἰγύπτου ἀντίτυπα τῶν ἑξῆς Ἐγκυκλίων τὰς τῶν ὁποίων ἔχουν δημοσιευθῆ καὶ εἰς τὸ ὄργανον αὐτῆς τὸ «Ἔσο Ἔτομος».

Ἕκαστον ἀντίτυπον Γ.Δ. 0,5

α) Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν

1).	Ἐγκύκλιος 1η	—	Περὶ Χαιρετισμοῦ.
2).	» 2α	—	Περὶ Οἰκονομικῆς Διαχειρίσεως τῶν Ὁμάδων.
3).	» 5η	—	Διαγωνισμὸς Συλλογῆς Ξηρῶν Φυτῶν.
4).	» 6η	—	Διαγωνισμὸς Ἀναβ. Βουνοῦ.
5).	» 7η	—	Περιέχουσα διαφ. ὁδηγίας.
6).	» 8η	—	Γενικὴ Ἀρχηγία Βασιλείας.
7).	» 9η	—	Περιέχουσα διαφ. ὁδηγίας καὶ Κανονισμὸν τελετῆς ὀρχομοσίας Προσκόπων.
8).	» 10η	—	Ὀδηγία περὶ ἰδρύσεως ὁμάδων Προσκόπων καὶ ἐναρξέως κανον. λειτουργίας αὐτῶν.
9).	» 11η	—	Ἐπιστολὴ Προσβουλευτοῦ.
10).	» 12η	—	Περὶ τηρήσεως Κανονισμῶν καὶ ἐφαρμογῆς Ἐγκυκλίων.
11).	» 13η	—	Στολαί. — Τροποποιήσεις σφραγίδος.
12).	» 14η	—	Περὶ συντομίας εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν — Διάφοροι ὁδηγία.
13).	» 15η	—	Περὶ λειτουργίας Σώματος Ἑλληνίδων Προσκόπων.
14).	» 16η	—	Περὶ τῶν διαφόρων ἀθμῶν Προσκόπου Βασιλείας.

β) Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου

1).	Ἐγκύκλιος 1η	—	Περὶ Ὄργανισμοῦ Σωμάτων Ἑλλ. Προσκόπων ἐν Αἰγύπτῳ.
2).	» 2α	—	Κανονισμὸς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου.
3).	» 3η	—	Κανονισμὸς Τοπικῶν Ἐπιτροπῶν Αἰγύπτου.
4).	» 4η	—	Περὶ Κατατάξ. Προσκόπων.
5).	» 5η	—	Περὶ Ἀποδόσεως Τιμῶν.
6).	» 6η	—	Περὶ Πειθαρχικῆς Ἐξουσίας ἐν τῇ Ὁμάδι.
7).	» 7η	—	Βιβλία Ἀρχηγῶν, Ἀπολυτήρια κτλ.

Τὰ ταχυδρομικὰ βαρύνουσι τοὺς παραλήπτας.
Αἱ τιμαὶ λόγῳ τῆς καταστάσεως ἐπὶκεινται εἰς ἀξιομοιώσεις, αἰτίαι εἶναι εἰς βάρος τοῦ παραγγέλλοντος.

Εἰς πᾶσαν Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς πάντα Ἀρχηγὸν θέλουν σταλῆ ἀντίτυπα τῶν ἄνω Ἐγκυκλίων ὅταν τὰ ζητήσωσι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τῆς Κεντρ. Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου
Alexandrie Rue Rosette 52